สองร้อยสามสิบเจ็ด

ชิงสัตว์วิเศษ

อูฉี่กับรองเจ้าเมืองสบตากัน ก่อนเห็นแววตระหนกในดวงตาของกัน และกัน พวกเขามีเวลาสนใจเหตุการณ์อื่นเสียที่ไหน ทั้งคู่ลงมือเข่นฆ่าห้ำหั่นกันมาตั้งแต่สิบวันก่อน ระยะเวลาที่ผ่านมาเอาแต่จดจ้องศัตรู ทุ่มความสนใจทั้งหมดไปกับลูกไม้และการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย

"ฉะนั้น... เรื่องที่ประมุขสำนักหยางเหยียนถ่ายทอดประกาศิตก็เป็นเรื่องหลอกลวง ทั้งหมดเกิดจากโอสถลวงจิตอะไรนั่นของเจ้า? เจ้าก่อเหตุทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้พวกเราต่อสู้กันเองจนไม่มีเวลาจะสนใจพวกเจ้าสินะ?" รองเจ้าเมืองมองสตรีผู้มีรูปโฉมงดงามประหนึ่งเทพธิดาตรงหน้าด้วยสายตาไม่อาจจะเชื่อได้ "พวกเจ้า... ช่าง... ช่างสร้างเรื่องเก่งนัก!"

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว "เอาละ ในเมื่อพวกเจ้าคาดคะเนได้แล้ว เช่นนั้นข้าก็ไม่ต้องเปลืองน้ำลายจาระไนอีกรอบ"

"ข้าไม่เชื่อ" อูฉี่มองซูลั่วด้วยสายตาเย็นยะเยือก "ตอนนี้เจ้าควรจะอยู่ที่สำนักเทียนเต้า และถูกประมุขหั่วแห่งสำนักหยางเหยียนบดขยี้ไปแล้วไม่ใช่หรือไร ไฉนถึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้ ฉะนั้น... เจ้ามิใช่ซูลั่วกระมัง"

ซูลั่วมองอูฉี่ด้วยแววตาประหนึ่งมองคนเขลา "เจ้าปัญญานิ่มหรือไร

หั่วหยางเหยียนบดขยี้สำนักเทียนเต้า? สำนักหยางเหยียนล่มสลายไปนานแล้ว หั่วหยางเหยียนก็ไปจากอาณาจักรนี้ตั้งนานแล้วด้วย สำนักเทียนเต้ากลับมาปกครองสิบแปดอาณาจักรอีกครั้ง พวกเจ้าไม่รู้กันเลยหรือไร”

อะไรนะ?! อูฉี่กับรองเจ้าเมืองไม่เชื่อเด็ดขาดว่าหั่วหยางเหยียนผู้สร้างตำนานนับครั้งไม่ถ้วนจะยุบสำนักหยางเหยียน

ในตอนนี้เอง เสียงสัญญาณหยกสื่อสารข้างเอวอูฉี่ก็ดังขึ้น เนื่องจากเวลานี้เขาแทบไม่เหลือเรี่ยวแรงติดกายอีกแล้ว ไร้กำลังจะหยิบหยกสื่อสารขึ้นมาแนบหู จึงกดรับและเปิดเสียงสนทนาให้คนอื่นได้ยินกันทั่ว

น้ำเสียงร้อนรนกระวนกระวายดังขึ้นจากหยกสื่อสาร อูฉี่กับรองเจ้าเมืองจำได้ทันที คนผู้นี้เป็นเจ้าเมืองรายหนึ่งที่สนิทสนมคุ้นเคยกับพวกเขาเป็นอย่างดี

“อูฉี่ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว ประมุขหั่วจากไปแล้ว สำนักหยางเหยียนล่มสลายแล้ว! สำนักเทียนเต้ากลับมามีอำนาจเหนือสิบแปดอาณาจักรอีกครั้ง เจ้าจำไว้ให้ดี อย่าบอกใครว่าเจ้ามีความเกี่ยวพันกับสำนักหยางเหยียนเด็ดขาด จำให้ขึ้นใจ ได้ยินหรือไม่!”

แม้แต่รอยยิ้มฝืดเฝื่อนอูฉี่ก็ยังยิ้มไม่ออก “เพราะอะไร เป็นฝีมือของใคร” อูฉี่รวบรวมกำลังเฮือกสุดท้ายถามประโยคนี้ออกมา

รอบด้านเงียบสงัด คนอื่นๆ พากันตระหนกเพราะข่าวที่ได้รับ ตกใจเสียจนลืมแสดงปฏิกิริยาออกมา

“เพราะคนสองคน! คนหนึ่งมีนามว่าซูลั่ว อีกคนคือหนานกงหลิวอวิ๋น!” สหายเจ้าเมืองสืบความเรื่องนี้มาได้อย่างละเอียด ด้วยเหตุนี้เขาจึงสาธยายข่าวที่ได้ยินออกมายกใหญ่

ตั้งแต่เรื่องที่สำนักเทียนเต้าถูกสำนักหยางเหยียนข่มเหง มังกรทะเลปรากฏกาย จนกระทั่งหนานกงหลิวอวิ๋นออกหน้า หั่วหยางเหยียนคุกเข่าขอเป็นบ่าวรับใช้ และหนานกงหลิวอวิ๋นให้โอกาสเขาได้ปวารณาตัวเป็นศิษย์ในท้ายที่สุด

ดินแดนแห่งจิต จักรวรรดิกลาง เผ่าพันธุ์หงส์มังกร... สำหรับพวกเขาแล้ว คำเหล่านี้เป็นเพียงตำนานที่เล่าขานต่อๆ กันมาเท่านั้น แต่มาบัดนี้คนในตำนานกลับมีตัวตนขึ้นมาจริงๆ ซ้ำยังเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาทุกคนด้วย

หลังจากฟังเรื่องราวที่ทำให้เลือดในกายแล่นพล่านเมื่อครู่แล้ว อูฉี่ก็ใช้แรงเฮือกสุดท้ายหันกลับมามองซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋น ที่แท้ผู้ที่เล่นงานเขาจนไม่อาจตอบโต้กลับได้แม้แต่กระบวนท่าเดียวก็คือ... นายน้อยแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกรผู้ลี้ลับและมิอาจแตะต้องได้นี่เอง โชคดี... โชคดีที่ยื้อมาได้ถึงสิบวัน โชคดีที่ไม่ทันได้สังหารพวกเขา มิเช่นนั้นต่อให้เขาตายตกไปตามกันก็คงไม่มีหวังได้ผุดได้เกิดอีกแล้ว

อูฉี่ยิ้มเฝื่อนแล้วหลับตาลง ก่อนอำลาโลกใบนี้ไปตลอดกาล

รองเจ้าเมืองที่อยู่ข้างๆ ตกตะลึงพรึงเพริด เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าสถานะของหนานกงหลิวอวิ๋นจะสูงส่งถึงขั้นที่... ขั้นที่แม้แต่เขาก็ยังจินตนาการไม่ถึง เช่นนั้นสตรีนามว่าซูลั่วที่อยู่เคียงข้างหนานกงหลิวอวิ๋น นางจะไม่...

เวลานี้พวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือของคนคู่นี้ น่ากลัวเหลือเกิน น่ากริ่งเกรงเป็นที่สุด!

รองเจ้าเมืองหลับตาลง ก่อนจะคว้าดาบขึ้นมาปาดลำคอตัวเองโดยไม่แม้แต่จะใคร่ครวญ...

"...อันที่จริงข้าไม่ได้มีเจตนาจะสังหารเขาเสียหน่อย" ซูลั่วผายมือออกอย่างช่วยไม่ได้ "...ไม่ใช่แค่ไม่คิดสังหารเขา ซ้ำจะให้บำเหน็จรางวัลเขาอีกด้วยไฉนเขาถึง... มือไวปานนี้?"

หากรองเจ้าเมืองที่ลงปรโลกไปแล้วได้ยินวาจานี้ของซูลั่ว ไม่รู้ว่าเขาจะเดือดดาลจนฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหรือไม่

ทางด้านฮูหยินของเจ้าเมืองอู เมื่อเห็นว่าเจ้าเมืองอูและน้องชายของตนดับดิ้นไปหมดแล้ว นางก็หยิบกริชขึ้นมาปาดคอตนเองอย่างไม่ลังเล ก่อนหมดลมหายใจตายตามไปอีกคน ฟากจวนเจ้าเมืองที่ก่อนหน้านี้นำกำลังมาต่อสู้อย่างฮึกเหิม หลังจากที่ซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นปรากฏตัวขึ้น คนเหล่านั้นบ้างก็

ล้มตาย บ้างก็บาดเจ็บ บ้างก็หลบหนี ไม่มีผู้ใดกล้ายืนหยัดที่จะเผชิญหน้าอีก

สภาพการณ์ในเมืองเทียนหั่วประหนึ่งย้อนกลับไปในอดีตเมื่อครั้งที่อูฉี่ยังไม่เรืองอำนาจอีกครั้ง นายท่านหลินรับตำแหน่งเจ้าเมืองดังเดิม เสี่ยวหลินมีสถานะเป็นบุตรสาวของเจ้าเมือง บรรดาขุนนางที่เคยถูกปลดออกจากตำแหน่งก็กลับมาปฏิบัติหน้าที่เช่นเดิม

"ซูลั่ว ขอบใจเจ้านะ" เสี่ยวหลินกุมมือซูลั่วพลางมองนางด้วยแววตาจริงจังและจริงใจ "แม้คำขอบคุณจะเชยไปสักนิด แต่ข้าก็ยังอยากขอบคุณเจ้าอย่างจริงจังอีกครั้ง ขอบคุณมาก!"

หากไม่ใช่เพราะซูลั่ว เวลานี้จวนสกุลหลินคงถูกอูฉี่กวาดล้างไปแล้ว ฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์กับเจ้าเมืองเองก็ต้องถูกล้างบางไปทั้งหมดเช่นกัน

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว "ในเมื่อครานั้นพวกเราเป็นผู้มอบตำแหน่งเจ้าเมืองให้บิดาเจ้า ก็ย่อมต้องรับผิดชอบช่วยชิงตำแหน่งกลับคืนมาให้ แต่ว่าเหตุการณ์เช่นนี้คงเกิดขึ้นเพียงหนเดียวเท่านั้น ข้าคงไม่มีเวลามาตรวจตราได้ทุกครั้งเป็นแน่"

"อือ ข้ารู้ หลังจากนี้ข้าต้องพยายามฝึกยุทธ์อย่างหนัก เพื่อจะได้เข้าศึกษาในสำนักวิชายุทธ์เหมือนเจ้า" เสี่ยวหลินกำหมัดด้วยความมุ่งมั่น

ดวงตาของซูลั่วเป็นประกาย มีป้ายอักษร *'หนาน'* เช่นนี้ ไม่แน่ว่าเสี่ยวหลินอาจจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็วก็เป็นได้ ซูลั่วจดพู่กันเขียนจดหมายฉบับหนึ่งอย่างรวดเร็ว ก่อนส่งให้เสี่ยวหลิน

"นี่เป็นหนังสือแนะนำเข้าศึกษาสำนักเทียนเต้า ผู้รับหนังสือคือท่านผู้เฒ่าสามแห่งสำนักเทียนเต้า หากวันหนึ่งเจ้าคิดว่ามีพลังยุทธ์แข็งแกร่งพอที่จะออกเดินทางได้ เจ้าก็นำจดหมายฉบับนี้ไปพบท่านผู้เฒ่าสามเพื่อเข้าศึกษาในสำนักเทียนเต้า" ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว "สถานที่รับศิษย์สำนักวิชายุทธ์เพียงหนึ่งเดียวในสิบแปดอาณาจักรนี้ก็อยู่ที่สำนักเทียนเต้า"

เสี่ยวหลินถือจดหมายแนะนำของซูลั่วเอาไว้ด้วยความตื่นเต้น ก่อนพยักหน้าหนักๆ "ได้!"

"เจ้าวางใจเถิด รอให้ข้ากลับไปสำนักวิชายุทธ์อีกครั้งเมื่อใด ข้าจะเสนอกับทางสำนักว่าขอให้เพิ่มรายนามศิษย์มากขึ้นอีกสักนิด เช่นนี้แล้วเจ้าย่อมมีโอกาสมากกว่าเก่า"

ซูลั่วใช้คำว่า 'มากขึ้น' ไม่ใช่แค่ 'คนสองคน'... เสี่ยวหลินได้ยินแล้วก็หลุดขำออกมาทันที "เจ้าคิดว่ารายนามศิษย์สำนักวิชายุทธ์เป็นหัวผักกาดหรือไร คิดจะเพิ่มก็เพิ่มได้ ฮ่าๆ"

เสี่ยวหลินคิดว่าซูลั่วกำลังเย้านางเล่น เจ้าตัวหารู้ไม่ว่าซูลั่วคิดเป็นจริงเป็นจัง

หลายปีถัดมาหลังจากนั้นจำนวนศิษย์ที่สำนักวิชายุทธ์คัดเลือกไปจากสำนักเทียนเต้าก็เพิ่มขึ้นถึงปีละสิบคน แน่นอนว่าเหตุการณ์นี้เป็นเรื่องราวในภายหลัง...

"เจ้าจะไปแล้วหรือ" เสี่ยวหลินยังตัดใจไม่ได้

ซูลั่วกลับนิ่วหน้า "คฤหาสน์แห่งสันติถล่มไปแล้ว แต่ยังมีบางเรื่องที่ค้างคาใจ"

"เรื่องใดกัน"

"บ่าวคนหนึ่งของข้าในอดีต" นัยน์ตาของซูลั่วฉายแววิตกกังวลออกมา "ตอนที่จากไปในครานั้น พวกเรายกคฤหาสน์แห่งสันติให้หลี่ตงดูแล แต่กลับมาครั้งนี้ คฤหาสน์แห่งสันติถูกอูฉี่ครอบครอง หลี่ตงหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เดิมข้าคิดว่าหลี่ตงถูกอูฉี่กักขังเอาไว้ ทว่าหลังจากหาจนทั่วทั้งจวนเจ้าเมืองกลับไม่พบร่องรอยของเขา เรื่องนี้แปลกเหลือเกิน"

หากไม่มีเรื่องของหลี่ตง ซูลั่วกับกลุ่มของนางคงออกเดินทางไปยังจักรวรรดิปี้ลั่วแล้ว ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบกลับไม่มีวี่แววของหลี่ตง ซูลั่วรู้สึกว่าเรื่องนี้มีลับลมคมใน ดังนั้นนางกับหนานกงหลิวอวิ๋นจึงตัดสินใจพำนักอยู่ที่จวนเจ้าเมืองต่อ

ซูลั่วฟื้นคืนพลังมาที่ชั้นเทพฤทธิ์เจ็ดดาวแล้ว ส่วนหนานกงหลิวอวิ๋นก็อยู่ในขั้นบรรลุ ด้วยการช่วยเหลือของทั้งคู่ ไม่นานพวกของตงเฟิงก็ค่อยๆ

ฟื้นคืนพลังยุทธ์กลับมาได้เช่นเดียวกัน

หลังจากนั้นไม่กี่วัน เสี่ยวหลินก็วิ่งเข้ามาบอกซูลั่วด้วยความตื่นเต้นยินดี "ได้เบาะแสแล้ว!" นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงลิงโลด

"เบาะแสอันใดกัน" ซูลั่วถาม

เสี่ยวหลินตอบ "หลังจากสืบความจนทั่ว ในที่สุดพวกเราก็พบกับคนผู้หนึ่ง เขาบอกว่าก่อนหน้าที่อูฉี่จะยึดครองคฤหาสน์แห่งสันติ เคยเกิดเหตุอัศจรรย์ในคฤหาสน์แห่งสันติมาก่อน"

ผู้ที่ตามเสี่ยวหลินมาคือพ่อค้าหาบเร่รายหนึ่ง พ่อค้าหาบเร่เดินย่ำไปทั่วทุกตรอกซอกซอย จะพบเจออะไรย่อมไม่ใช่เรื่องแปลก

ซูลั่วไม่ได้ซักถาม แต่จ้องมองพ่อค้าหาบเร่ด้วยสายตาลึกล้ำ พอถูกจับจ้องด้วยแววตาเช่นนั้น พ่อค้าหาบเร่ก็ไม่กล้าพูดปด เขาบอกเล่าเหตุการณ์ที่ประสบมาให้ซูลั่วฟังทันที

เมื่อนานมาแล้ว ตอนที่เขาหาบเร่ผ่านประตูคฤหาสน์แห่งสันติ สายตาก็พลันเห็นลำแสงเทวะระลอกหนึ่งสว่างวาบขึ้นมา เวลานั้นเขาคิดว่าคฤหาสน์แห่งสันติเกิดเพลิงไหม้ เจ้าตัวตระหนกตกใจ ก่อนหมุนตัวกลับแล้ววิ่งหนีทันที

ทว่าผ่านไปไม่นาน เขาก็พบว่าหาบที่แบกขึ้นไหล่ทั้งสองด้านหายไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ หาบสินค้าเหล่านั้นล้ำค่าประหนึ่งชีวิตของเขา พ่อค้าหาบเร่จำต้องวิ่งย้อนกลับไปในทิศทางเดิม ตอนที่อยู่ห่างคฤหาสน์แห่งสันติไม่กี่ร้อยเมตร เขาก็เห็นคนชุดดำรายหนึ่งพุ่งตัวออกมาจากคฤหาสน์แห่งสันติด้วยความรวดเร็วปานเงา ทั้งยังมีบุรุษอีกรายตามหลังมาไม่ห่าง

พ่อค้าหาบเร่ชี้ไปที่ภาพวาดเหมือนในมือเสี่ยวหลิน ปากก็บอกซูลั่ว "ใช่คนผู้นี้! คนผู้นี้เองที่ติดตามชายชุดดำสวมหมวกตาข่ายไป"

"อ๊ะ!" เจ้าแมวดำกระโจนออกมาจากมิติติดตามกายของซูลั่ว "ชายชุดดำสวมหมวกตาข่ายเหมือนวีรบุรุษเดียวดาย!"

วีรบุรุษเดียวดาย? ดวงตาของซูลั่วเป็นประกาย นางเคยได้ยินนามของวีรบุรุษเดียวดายมาก่อน จะว่าไปแล้ว... นางเรียนรู้วิชาธาตุมิติมาจากอีกฝ่าย

ด้วยซ้ำ

เพราะเขาคือเจ้าของคฤหาสน์แห่งสันติคนก่อน ห้องลับผลึกสีคราม ก็เป็นผลงานที่คนผู้นั้นสร้างขึ้นนั่นเอง

“เขาอยู่ที่ใด สัมผัสได้หรือไม่” ซูลั่วมองเจ้าแมวดำ

เจ้าแมวดำเข้าใจมาตลอดว่านายเก่าของมันดับดิ้นไปนานแล้ว เพราะมีเพียงเจ้านายเก่าหมดลมหายใจแล้วเท่านั้น มันถึงจะหลุดพ้นจากการทำพันธสัญญา และสามารถรับเจ้านายคนใหม่อย่างซูลั่วได้

ทว่าบุรุษชุดดำที่ชายหาบเร่ผู้นั้นบรรยายดูมีเค้าเหมือนวีรบุรุษเดียวดายไม่น้อย

เจ้าแมวดำตกอยู่ในภวังค์ชั่วครู่ จนกระทั่งซูลั่วสนทนากับมัน เจ้าแมวดำถึงเงยหน้าขึ้นมองนางอย่างฉงน ก่อนส่ายหน้า จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นพยักหน้า สุดท้ายก็เอ่ย “สัมผัสไม่เจอตำแหน่งที่แน่นอน ทว่าก็พอจะลองดูก่อนได้ กระบวนท่าใหม่ของข้าคือ... *พยากรณ์เส้นทาง*”

ซูลั่วอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับหลี่ตงกันแน่ ครานั้นนางทิ้งหลี่ตงไว้ที่คฤหาสน์แห่งสันติ ฉะนั้นนางก็ต้องสะสางปัญหาให้ลุล่วงเสียก่อนที่จะจากไป

อีกอย่าง... ซูลั่วมองหนานกงหลิวอวิ๋นของนางด้วยสายตาปวดใจ หลังจากเกิดเหตุเกาะนิรนามจมหายในผืนสมุทร เบาะแสของชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณก็พานหายไปอย่างไร้ร่องรอย คิดจะเสาะหาก็ไม่รู้ว่าต้องเริ่มต้นจากที่ใด ครานั้นหนานกงหลิวอวิ๋นกับนางไม่ยอมตัดใจง่ายๆ พวกเขาเคยดำลงไปค้นหาถึงก้นสมุทรแล้วด้วยซ้ำ ทว่าก็ไม่พบเบาะแสเลยแม้แต่นิด...

แม้ว่าหนานกงหลิวอวิ๋นจะมีสีหน้าเรียบเฉย มีรอยยิ้มบางประดับเป็นปกติ แต่ซูลั่วก็รู้ดีว่าอีกฝ่ายให้ความสำคัญกับตรานักรบวิญญาณชิ้นนั้นเพียงใด ซ้ำเขายังเป็นฝ่ายชักชวนนางออกตามหาตรานักรบวิญญาณที่สำนักเทียนเต้าด้วยตนเอง เช่นนี้แล้วการตามหาตรานักรบวิญญาณก็น่าจะเป็นภารกิจสำคัญของคนสกุลหนานกงอย่างแน่นอน แต่มาบัดนี้กลับไร้วี่แวว แค่จะเริ่มจากตรงไหนก็ยังไม่รู้ คิดๆ แล้วก็ชวนให้รู้สึกอึดอัดคับข้องใจเหลือเกิน

หนานกงหลิวอวิ๋นทำเพื่อนางมากมาย เพราะเหตุนี้ซูลั่วจึงอยากทำอะไรตอบแทนอีกฝ่ายบ้าง ฉะนั้นนางตัดสินใจแล้วว่าก่อนที่จะเจอชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณ นางจะยังไม่ไปจากอาณาจักรนี้

เจ้าแมวดำหลับตาลง ใช้พลังจิตสัมผัสกลิ่นอายของบุรุษชุดดำ... ก่อนไล่ล่าติดตามพลังจิตนั้นไป

"อึก!" แต่แล้วทันใดนั้นเองเจ้าแมวดำก็กระอักเลือดสีดำออกมาคำโต

หัวใจของซูลั่วบีบรัดแน่น ก่อนเจ้าแมวดำจะกระอักเลือดดำออกมาเป็นระลอกที่สอง!

"อึก!" ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ เจ้าแมวดำก็กระอักเลือดเป็นครั้งที่สาม

ซูลั่วส่งโอสถบำรุงพลังจิตและโอสถบำรุงกำลังให้เจ้าแมวดำ ระหว่างทางหญิงสาวก็ปรุงโอสถออกมาได้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากก่อนหน้านี้พลังยุทธ์และมิติของนางถูกปิดผนึก ทำให้ขาดแคลนโอสถอย่างหนัก ทว่าหลังจากเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ไปถึงชั้นเทพฤทธิ์เจ็ดดาวด้วยการฝึกฝนในห้องลับผลึกสีคราม นางก็สามารถเปิดผนึกมิติติดตามกายได้อีกครั้ง

เจ้าแมวดำกินโอสถสองเม็ดใหญ่ลงคอประหนึ่งกลืนลูกกวาด จากนั้นถึงได้มองซูลั่วด้วยสีหน้ายโสพลางพยักหน้า "มีเบาะแสทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ"

"เจ้าตัวเล็ก ลำบากแล้ว" ซูลั่วยิ้มกริ่มพลางลูบไล้ขนที่เรียบสนิทของเจ้าแมวดำจนยุ่งเหยิงเป็นรังนก

"เมี้ยว อย่าลูบหัวข้า เมี้ยว!" เจ้าแมวดำขึงตาใส่ซูลั่วอย่างเดียดฉันท์ เป็นความหมายให้รู้ว่ามันกำลังต่อต้าน ทว่าปลายหูแหลมกลับปรากฏริ้วแดงเรื่อชวนฉงน ดูน่ารักน่าชังยิ่งนัก

เจ้าแมวดำคิดในใจว่า 'หึๆ ลูบขนข้า จ้างให้ข้าก็ไม่บอกว่าตรานักรบวิญญาณเส็งเคร็งชิ้นนั้นอยู่ที่ใด ชิ!'

ซูลั่วไม่รู้ความในใจของเจ้าแมวดำ แต่รู้ไว้เถิดว่าหญิงสาวรู้เช่นเห็นชาติเจ้าตัวเล็กตัวนี้อย่างแจ่มแจ้งมาตั้งนานแล้ว

เวลาไม่คอยท่า ทั้งกลุ่มรีบมุ่งหน้าไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

จนกระทั่งล่วงเข้าวันที่สาม... ในที่สุดขบวนเดินทางก็มาถึงเกาะกลางทะเลแห่งหนึ่ง

เวลานี้ซูลั่วพลันรู้สึกกริ่งเกรงเกาะกลางทะเลนี้โดยสัญชาตญาณ ด้วยเหตุนี้นางจึงไม่บุ่มบ่ามมุ่งหน้าเข้าไปด้านในเกาะ แต่เลือกที่จะทะยานตัวสำรวจบริเวณโดยรอบอยู่กลางอากาศแทน หลังจากมั่นใจว่าปลอดภัยดี ทุกคนจึงเหยียบย่างเข้าไปในเกาะแห่งนั้น

เกาะกลางทะเลมีพื้นที่ไม่กว้างขวางนัก ไม่กี่สิบตารางกิโลเมตร ริมชายหาดคือแนวต้นมะพร้าวเรียงราย ลูกมะพร้าวที่ยังไม่แก่ดีไหวเอนไปตามแรงลม เสียดสีกันดังแสกสาก ริมชายหาดไม่มีอาคารบ้านเรือน ปราศจากผู้คนแม้กระทั่งรอยเท้าก็ไม่ปรากฏให้เห็น เห็นได้ชัดว่าสถานที่แห่งนี้รกร้างผู้คนเพียงใด ก่อนหน้านี้ตอนที่ทะยานตัวสำรวจอยู่เหนือเกาะ ซูลั่วมองเห็นภูเขาลูกเล็กตั้งอยู่กลางเกาะ บนยอดเขามีสระน้ำธรรมชาติอยู่แห่งหนึ่ง น้ำในสระสีมรกตทอประกายวับวาว ริมสระน้ำมีเรือนโบราณหลังหนึ่งตั้งอยู่

ตอนที่ทุกคนมาถึงยอดเขา เสียงเดือดดาลก็ดังมาจากภายในเรือนที่ปิดสนิท

“ในเมื่อมาเยือนแล้ว ยังไม่รีบโผล่หัวมาอีก!”

เสียงดังกังวานประหนึ่งอสนีบาตซัดครืนเหนือศีรษะของทุกคน อานุภาพหนักหน่วงน่ากริ่งเกรงยิ่งนัก ทว่าแค่หนานกงหลิวอวิ๋นสะบัดแขนเสื้อแผ่วเบา พลังกดดันระลอกนั้นก็พลันกลายเป็นวายุที่ก่อตัวพุ่งเข้าใส่เรือนไม้โบราณทันที

ครืน!

บานประตูที่เดิมปิดสนิทส่งเสียงดังก้อง ก่อนปลิวกระเด็นหลุดออกมาในทันใด จากนั้นก็แหลกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ปลิวว่อนไปทั่วทั้งลานเรือน

"แค็กๆ!" เสียงไอโขลกๆ อย่างหนักดังมาจากด้านใน

"แค็กๆ! แค็กๆ!" เจ้าของเรือนไม้โบราณ... วีรบุรุษเดียวดายที่ผู้คนกล่าวขานเล่าลือกุมหน้าอกตนเองพลางไอโขลกๆ ไม่หยุด

ซูลั่วและคนอื่นๆ มองเข้าไปในลานเรือนโล่งกว้าง ก่อนเห็นคนสองคนอยู่ตรงนั้น หนึ่งคือชายชราชุดดำ อีกคนเป็นชายหนุ่มซึ่งซูลั่วจำได้ว่าคือหลี่ตงบ่าวที่เฝ้าดูแลคฤหาสน์แห่งสันติให้นาง

ผู้เฒ่าชุดดำซึ่งเป็นยอดฝีมือลึกลับในสายตาพ่อค้าหาบเร่ บัดนี้กำลังใช้สองมือปัดเศษฝุ่นที่ปลิวว่อนรอบตัว ปากก็บริภาษหลี่ตงไปพร้อมกัน "มัวทำอะไรอยู่! โจรบุกมาถึงหน้าประตูยังไม่ตอบโต้ ตะลึงงันอะไรกัน เป็นใบ้หรือไร ยังไม่รีบไปจัดการให้ข้าอีก!"

หลี่ตงปั้นหน้าร่ำไห้ กลืนไม่เข้าคายไม่ออก "ท่านอาจารย์ ท่านเองยังสะบักสะบอมเช่นนี้ แล้วพลังยุทธ์ของข้าจะไหวได้อย่างไรกัน แบบนั้นไม่เท่ากับรนหาที่ตายหรือขอรับ"

"อาจารย์สั่ง ศิษย์ปฏิบัติ! อาจารย์สั่งให้ศิษย์ตายยามสาม เจ้ากล้าตายยามห้าหรือ ยังไม่ไสหัวออกไปอีก!" วีรบุรุษเดียวดายคำรามลั่น ซ้ำยังสะบัดฝ่าเท้าใส่หลี่ตง หมายจะเตะเขาให้ลอยละลิ่วออกไป

ซูลั่วมองวีรบุรุษเดียวดายด้วยสายตาตะลึงงัน พฤติกรรมของผู้อาวุโสรายนี้ไม่เหมือนยอดฝีมือผู้ลี้ลับและสูงส่งเหนือโลกีย์เลยแม้แต่นิด... ผิดจากที่เคยคาดคะเนเอาไว้ลิบลับก็ว่าได้กระมัง

ขณะที่หลี่ตงถูกเตะโด่งออกมา เขาก็พุ่งมายังทิศทางที่ซูลั่วยืนอยู่ ที่แท้อีกฝ่ายก็ถูกใช้เป็นอาวุธโจมตีพวกเขานี่เอง ดูทีว่าวีรบุรุษเดียวดายผู้นี้มิใช่คนโง่เขลาเบาปัญญาเสียทีเดียว

พอเห็นหนานกงหลิวอวิ๋นตั้งท่าจะลงมือ ซูลั่วก็ร้องลั่น "อย่าทำร้ายเขา! เขาคือหลี่ตง!"

หนานกงหลิวอวิ๋นได้ยินเช่นนั้นจึงสะบัดแขนเสื้อเพียงแผ่วเบา สายลมเย็นระลอกหนึ่งก่อตัวขึ้น แม้จะแผ่วเบา ทว่ากลับโอบล้อมร่างหลี่ตงเอาไว้ และ

ทำให้เขาแข็งค้างอยู่กลางอากาศ ขยับเขยื้อนไปทางใดไม่ได้ในพริบตา มิติเวลาราวกับหยุดนิ่ง

เดิมวีรบุรุษเดียวดายหมายจะฉวยจังหวะที่ผู้บุกรุกไม่ทันระวังโจมตีกลับ แต่เรื่องที่เขาคาดไม่ถึงก็คือ อีกฝ่ายจะมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งเหนือชั้นแข็งแกร่งเสียจนทำให้เขารู้สึกสิ้นหวัง สองฝ่ายปะทะกันเพียงหนึ่งกระบวนท่าก่อนจะยุติการต่อสู้ลงชั่วคราว

“นายหญิง ช่วยด้วย!” เสียงสะท้านสะเทือนดังสนั่นหวั่นไหว หลี่ตงร่วงลงจากกลางอากาศ จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงร้องโอดโอย

นายหญิง? วีรบุรุษเดียวดายเหลือบมองมายังทิศทางที่ซูลั่วปรากฏตัวขึ้น

ในตอนนี้เอง เงาร่างสีดำก็พุ่งเข้าไปหาวีรบุรุษเดียวดาย เพียงพริบตาเดียวเจ้าแมวดำก็กระโจนมาเกาะไหล่ของวีรบุรุษเดียวดาย จากนั้นก็ยื่นจมูกฟุดฟิดดมกลิ่นบริเวณซอกคอและเส้นผมของอีกฝ่าย ขณะที่วีรบุรุษเดียวดายมองเห็นเจ้าแมวดำ เขาก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก แต่ถึงกระนั้นก็ยังสงบสติลงอย่างรวดเร็ว แล้วปล่อยให้เจ้าแมวดำสำรวจตนเองตามใจชอบ

“เมี้ยว!” เจ้าแมวดำขานเรียกวีรบุรุษเดียวดายด้วยความฉงน คนผู้นี้ไม่มีกลิ่นอายและลมหายใจอย่างเจ้านายเก่าของมัน ทว่ากลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยเป็นอย่างมาก... หมายความเช่นไรกัน เจ้าแมวดำไม่เข้าใจเอาเสียเลย

จังหวะนี้ วีรบุรุษเดียวดายก็ยื่นปลายนิ้วออกมาเคาะจมูกเจ้าแมวดำ “เอ? เสี่ยวว่าน[1] ที่แท้ก็เป็นเจ้าหรือ”

“เสี่ยววั่ง[2]?” นี่มันเป็นชื่อสุนัขมิใช่หรือไร ซูลั่วหลุดขำออกมาทันที

‘ห้ามหัวเราะ!’ เจ้าแมวดำหันกลับมาถลึงตาดุใส่ซูลั่ว จากนั้นมันก็หันขวับกลับไปขึงตาใส่วีรบุรุษเดียวดายอย่างขุ่นขึ้ง

---

[1] ว่าน (卍) สัญลักษณ์แห่งสันติและปัญญา

[2] วั่ง (旺) คำเลียนเสียงสุนัขเห่า

"ฮ่าๆ เจ้าตัวเล็กนี่ ยังเย่อหยิ่งเหมือนเดิมไม่มีผิด จุ๊ๆ ดูพุงกลมๆ ของเจ้าสิ ไฉนถึงได้อ้วนแบบนี้ จะกลายเป็นลูกหนังอยู่แล้ว" วีรบุรุษเดียวดายหัวเราะเยาะเจ้าแมวดำอย่างไม่ไว้หน้า

เจ้าแมวดำโมโหเสียจนอ้าปากพ่นไอทมิฬเข้าโจมตีวีรบุรุษเดียวดาย

วีรบุรุษเดียวดายไม่ทันระวัง เขาเผลอสูดไอทมิฬเข้าไป ตอนที่ได้สติคืนมาอีกครั้งก็ถึงกับไอโขลกๆ ออกมาชุดใหญ่

"เจ้าเสี่ยวว่านตัวดี ปีกกล้าขาแข็งแล้วสิ ถึงได้กล้าพ่นพิษใส่นายของเจ้า" วีรบุรุษเดียวดายคว้าหางของเจ้าแมวดำหมับ หมายจะขู่ให้มันกลัว ทว่าเพียงชั่วพริบตาเจ้าแมวดำก็สะบัดหาง ก่อนจะเผ่นแผล็วกลับไปหาซูลั่วดังเดิม

"เจ้าตัวเล็ก กลับมาเดี๋ยวนี้! ไม่ฟังคำพูดของเจ้านายแล้วหรือไร" วีรบุรุษเดียวดายโมโหโทโสอย่างหนัก

พอได้ยินวาจาของวีรบุรุษเดียวดาย เจ้าแมวดำก็ชะงักทันที ตำแหน่งของมันในเวลานี้อยู่ตรงกลางระหว่างซูลั่วกับวีรบุรุษเดียวดาย มันมองซูลั่วทีมองวีรบุรุษเดียวดายที สีหน้าพลันฉายแววลำบากใจออกมา

ซูลั่วขมวดคิ้วเล็กน้อย เจ้าแมวดำเป็นสัตว์วิเศษของนาง ซ้ำมันยังทำพันธสัญญานายบ่าวกับนางแล้ว จะรับผู้อื่นเป็นเจ้านายอีกคนได้อย่างไรกัน วีรบุรุษเดียวดายคิดจะแย่งเจ้าแมวดำไปจากนางอย่างนั้นหรือ ซูลั่วขมวดคิ้วฉับ ก่อนสั่งเจ้าแมวดำ "กลับมา"

เจ้าแมวดำพุ่งตัวฉิวกลับมาซุกเข้าไปในแขนเสื้อของซูลั่วโดยไม่รีรอ จากนั้นก็ขดตัวกลม เผยให้เห็นเพียงดวงตาสีมรกตสองข้างเท่านั้น

วีรบุรุษเดียวดายเห็นเจ้าแมวดำผละไปอย่างไม่เห็นเงา สีหน้าก็พลันเขียวคล้ำลงในทันที เขาเดือดดาลอย่างมาก ก่อนหันมาถลึงตามองซูลั่ว ขณะที่ซูลั่วก็จ้องกลับไปอย่างดุดันไม่แพ้กัน!

"มันเป็นเจ้าแมวดำของข้า! / มันเป็นเจ้าแมวดำของข้า!" ทั้งสองคนเอ่ยพร้อมกัน

"เจ้ากล้าหมายตาเจ้าแมวดำของข้า! / เจ้ากล้าหมายตาเจ้าแมวดำของข้า!"

ทั้งสองคนเอ่ยพร้อมกันอีกครั้ง

"..." ซูลั่ว

"..." วีรบุรุษเดียวดาย

"เจ้าแมวดำของเจ้าอะไรกัน มันทำพันธสัญญากับเจ้าหรือไร มันฟังคำสั่งเจ้าหรือ เจ้าเรียกมัน มันขานรับหรือ ช่างพิลึกพิลั่นนัก!" ซูลั่วแค่นเสียงวาจาแต่ละประโยคแทงเข้าที่จุดตายทั้งสิ้น

วีรบุรุษเดียวดายอัดอั้นตันใจเป็นที่สุด อันที่จริงวีรบุรุษเดียวดายคนเก่ามอดม้วยดับดิ้นไปในสงครามการต่อสู้นานแล้ว ทว่าดวงจิตของเขายังอยู่ เขาจึงมาเกิดใหม่อีกครั้งด้วยการอาศัยร่างของผู้อื่น เพราะเหตุนี้เอง พันธสัญญาที่เคยทำไว้กับเจ้าแมวดำก็พลันสิ้นสุดลงไปด้วย เช่นนี้แล้วมีหรือที่จะออกคำสั่งกับมันได้อีก?

"แล้วเจ้า... เจ้าทำพันธสัญญากับมันหรือไร!" วีรบุรุษเดียวดายไม่ยอมจำนน

ซูลั่วพยักหน้าอย่างเป็นต่อ "แน่อยู่แล้ว ข้าทำพันธสัญญากับมันแล้ว ตอนนี้เจ้าแมวดำเป็นสัตว์วิเศษของข้า ต่อไปขอความกรุณาอย่าเรียกมันว่าเสี่ยววั่งอีก มันไม่ชอบ มันหาใช่สุนัขเสียหน่อย ชื่อเสี่ยววั่งอะไรกัน"

"..." เจ้าแมวดำ

'เสี่ยววานต่างหาก ใช่เสี่ยววั่งเสียที่ไหนเล่าเจ้านาย'

วีรบุรุษเดียวดายสะเทือนใจไม่น้อย เพราะอะไรเขาถึงกลับมายังคฤหาสน์แห่งสันติ? ก็เพราะเขาอยากพาเจ้าแมวดำไปอยู่ด้วยกันอย่างไรเล่า เหตุใดเขาจึงพาตัวหลี่ตงมา? ก็เพราะเจ้าแมวดำของเขาถูกชิงตัวไป เขาจึงชิงตัวบ่าวของคนผู้นั้นมาด้วยนั่นเอง ทว่าบัดนี้เจ้าแมวดำกลับทำพันธสัญญากับนายอื่นไปเสียแล้ว... น่าโมโหนัก!

"เจ้าต้องการเงินทองเท่าไรถึงจะยอมยกเสี่ยววานคืนมาให้ข้า" วีรบุรุษเดียวดายจ้องซูลั่วด้วยแววตาเอาจริงเอาจัง "เสนอมา เสนอมาตามที่ต้องการว่ามา!"

ซูลั่วรู้ว่าวีรบุรุษเดียวดายต้องมีทรัพย์สินเงินทองมากมายมหาศาลอย่างแน่นอน ผู้มียุทธ์ที่สามารถสร้างห้องลับผลึกสีครามได้ ทั้งยังเป็นปรมาจารย์ผู้ครอบครองธาตุมิติมีหรือจะขัดสนเงินทอง ทว่าสิ่งที่หญิงสาวมั่นใจมากก็คือวีรบุรุษเดียวดายไม่มีทางมั่งคั่งร่ำรวยไปกว่านางแน่

ซูลั่วหัวเราะเยือก "เจ้าแมวดำเป็นสัตว์วิเศษ มีชีวิตจิตใจ มันหาใช่สิ่งของไม่ ใช้เงินหยามเกียรติมันได้หรือไร แต่ว่า... ในเมื่อเจ้าเสนอเงินมา ถ้าเช่นนั้นข้าก็เสนอให้เช่นกัน เจ้าต้องการเท่าไรถึงจะยอมล้มเลิกความคิดที่จะทำพันธสัญญากับเจ้าแมวดำใหม่อีกครั้ง เสนอมา เสนอมาตามที่ต้องการ ว่ามา!"

วีรบุรุษเดียวดายขึงตาดุมองซูลั่ว ซูลั่วก็จ้องกลับเขม็ง

สายตาของสองฝ่ายประสานกันกลางอากาศ!

"เท่านี้พอหรือไม่" ซูลั่วหยิบป้ายผลึกสีครามออกมาจากมิติ หลังถ่ายพลังวิเศษลงในป้ายผลึกสีคราม จำนวนผลึกด้านในก็ปรากฏขึ้นให้ทุกคนประจักษ์

ตอนที่เห็นตัวเลขบนป้ายผลึก วีรบุรุษเดียวดายก็แทบเสียสติ นิ้วสั่นเทาของเขาชี้ไปที่ซูลั่ว

เศรษฐี! เศรษฐีผู้มั่งคั่ง! เศรษฐีผู้มั่งคั่งที่ไม่อาจเทียบชั้นได้! แค่เห็นเลขศูนย์ที่ต่อท้ายด้านหลัง วีรบุรุษเดียวดายก็เกิดอาการหน้ามืดตาลายขึ้นมาแล้ว มันเยอะเสียจนเขานับไม่ถ้วน และรู้เพียงแต่ว่ามีจำนวนมาก มากมาย... มากมายเสียจนเขาอยากจะร่ำไห้!

ในครานั้นมารดาผู้ยิ่งใหญ่ของซูลั่วทิ้งป้ายผลึกไว้ให้นางสามแผ่น หนึ่งคือป้ายผลึกมรกต หนึ่งคือป้ายผลึกสีคราม รวมทั้งป้ายผลึกสีม่วงอีกแผ่น ซูลั่วเคยใช้ป้ายผลึกมรกตกับป้ายผลึกสีม่วงมาแล้ว ทว่ายังไม่มีโอกาสได้ใช้ป้ายผลึกสีครามแผ่นนี้เสียที ด้วยเหตุนี้จำนวนตัวเลขด้านในจึงยังครบถ้วนตามเดิม นอกจากตัวเลขด้านหน้าสุดแล้ว ตัวเลขที่ตามมาด้านหลังก็คือศูนย์เรียงรายยาวเหยียดนับไม่ถ้วน...

"เจ้า... เจ้า... เจ้า!" วีรบุรุษเดียวดายสะเทือนใจจนเกินขีดจะรับไหว

วีรบุรุษเดียวดายผู้น่าเวทนา ด้านพลังยุทธ์ก็เอาชนะหนานกงหลิวอวิ๋นไม่ได้ ส่วนด้านทรัพย์สิน... ซูลั่วยังไม่ได้แตะต้องทรัพย์สมบัติในจักรวรรดิกลางด้วยซ้ำ แค่หยิบป้ายผลึกสีครามออกมาก็บีบให้เขาแทบกระอักเลือดได้แล้ว ส่วนความสัมพันธ์กับเจ้าแมวดำ... ซูลั่วย่อมได้เปรียบเจ้านายเก่าที่อาศัยร่างของผู้อื่นมาเกิดใหม่อีกครั้งอย่างไม่ต้องสงสัย

เวลานี้วีรบุรุษเดียวดายได้แต่ยืนอึ้งงันอยู่ที่เดิม...

หลี่ตงมองซูลั่วสลับกับวีรบุรุษเดียวดาย... ถึงอย่างไรหลายปีมานี้วีรบุรุษเดียวดายก็ปฏิบัติต่อเขาไม่แย่นัก ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงเตือนอีกฝ่ายด้วยความหวังดี “ท่านอาจารย์ เลือดกำเดาท่านไหลแล้ว...”

ที่แท้การเผชิญหน้ากับรังสีของมหาเศรษฐีผู้ร่ำรวยมั่งคั่งก็ทำให้กระทบกระเทือนจิตใจถึงขั้นเลือดกำเดาไหลได้เชียวหรือ หลี่ตงรู้สึกว่าตนได้เปิดโลกทัศน์ครั้งใหญ่

วีรบุรุษเดียวดายถลึงตาดุขณะมองหลี่ตง ก่อนระบายเพลิงโทสะทั้งหมดใส่อีกฝ่าย “มองอะไร! ยังมีใครที่มื่มื่อกว่าเจ้าอีกบ้าง จนถึงบัดนี้เพิ่งจะเรียนพลังธาตุมิติได้เพียงหนึ่งกระบวนท่า เจ้าปัญญาอ่อนหรือไรกัน!”

หลี่ตงถูกบริภาษเสียจนตัวสั่นงันงก ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงๆ หลายปีมานี้วีรบุรุษเดียวดายมักบริภาษด่าทอเขาเสมอยามที่ไม่ได้ดั่งใจ จนกระทั่งกลายเป็นความเคยชินไปเสียแล้ว อีกอย่าง... เขาก็เป็นแค่ผู้มียุทธ์สามัญธรรมดา ได้คารวะวีรบุรุษเดียวดายเป็นอาจารย์ก็นับว่าเป็นเกียรติในชีวิตแล้ว ต่อให้ถูกต่อว่าด่าทอก็เป็นเรื่องสมควร ใครใช้ให้เขาโง่เขลาเองเล่า เพราะเหตุนี้หลี่ตงจึงยอมให้วีรบุรุษเดียวดายโขกสับโดยไม่คิดตอบโต้เลยแม้แต่นิด

ซูลั่วทนดูไม่ไหว จึงแค่นเสียงถาม “เจ้าเป็นศิษย์ของเขาหรือเป็นบ่าวของข้า?!”

ซูลั่วรับตัวเขาไว้ในยามที่ตกระกำลำบากที่สุด เพราะเหตุนี้เขาถึงได้มีโอกาสคารวะวีรบุรุษเดียวดายเป็นอาจารย์ ฉะนั้นหลี่ตงจึงตอบซูลั่วโดยไม่ลังเล “ก่อนหน้านี้เป็นบ่าวของท่าน หลังจากนั้นก็เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์”

วีรบุรุษเดียวดายแทบจะโมโหตายเพราะคำตอบของหลี่ตง

ซูลั่วยิ้มบางก่อนพยักหน้า “ดี ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ตามข้ากลับไปแล้วกัน ถึงอย่างไรอยู่กับคนผู้นี้เจ้าก็เรียนรู้อะไรไม่ได้อยู่ดี เขารับเจ้าไว้ก็เพื่อล่อให้พวกเรามาหา จากนั้นจะได้แย่งชิงเจ้าแมวดำกลับไป”

“เจ้า!” วีรบุรุษเดียวดายที่ถูกซูลั่วเอ่ยวาจาแทงใจดำก็พลันขุ่นขึ้งขึ้นในทันที

หลี่ตงหันกลับมา จากนั้นก็คุกเข่าลงตรงหน้าวีรบุรุษเดียวดาย แล้วโขกศีรษะคารวะเขาสามครั้งอย่างนอบน้อม ถือเป็นการแสดงไมตรีครั้งสุดท้ายระหว่างศิษย์กับอาจารย์ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปหาซูลั่วอย่างไม่ลังเล

วีรบุรุษเดียวดายโมโหเสียจนใบหน้าแดงก่ำ

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ!” วีรบุรุษเดียวดายชี้นิ้วไปที่หลี่ตง “หยุด หยุด!” เสียงคำรามของเขาดังก้อง ทำเอาเกาะทั้งเกาะสั่นสะท้านไหวเอนและเกิดเสียงดังครืนครั่น

หลี่ตงหยุดเดิน ก่อนจะหันกลับมามองวีรบุรุษเดียวดายด้วยสายตาฉงน

วีรบุรุษเดียวดายรู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างมาก จึงตวาดใส่หลี่ตง “เจ้ากลับมาเดี๋ยวนี้!”

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว “กลับไปหาเจ้าทำไมกัน ติดตามเจ้ามานานปีขนาดนี้ แต่ก็ไม่เห็นฝีมือเขากระเตื้องขึ้นเลยสักนิด เจ้าไม่ได้มีใจจะถ่ายทอดวิชาให้เขา แต่พาเขามาเป็นเหยื่อล่อปลาก็เท่านั้น มิสู้ให้เขาติดตามข้า ยังก้าวหน้ากว่าอยู่กับเจ้ามากนัก”

“ใครบอกว่าข้าไม่มีใจจะถ่ายทอดวิชาให้เขา ข้าจะทำให้เจ้าดู!” วีรบุรุษเดียวดายขึงตามองซูลั่ว ก่อนเอ่ยกับหลี่ตง “วิชา *ผนึกมิติ* กระบวนท่าที่สาม เบิกตามองให้ดี หากยังเรียนรู้ไม่ได้อีก ข้าจะฆ่าเจ้าให้ตาย!”

เอ่ยจบวีรบุรุษเดียวดายก็สาธิตวิชาให้หลี่ตงดู

แม้เขาจะตั้งใจชะลอความเร็วลงแล้ว ทว่าสำหรับหลี่ตงก็ยังเร็วไปอยู่ดี จนกระทั่งสาธิตจบกระบวนท่า หลี่ตงก็ส่ายหน้าด้วยความมึนงง

"เจ้าทึ่ม!" วีรบุรุษเดียวดายตบศีรษะหลี่ตงจนอีกฝ่ายล้มก้นจ้ำเบ้ากับพื้น

วีรบุรุษเดียวดายเห็นซูลั่วทำท่าจะปริปากพูด เขาก็คว้าคอหลี่ตงขึ้นมา จากนั้นก็ลากกลับมาที่เดิม "ยืนตรง! ดูให้ดี หากยังไม่ได้อีก ข้าจะจับเจ้าโยนลงทะเลเป็นอาหารของอสูรทะเลเสีย!"

วีรบุรุษเดียวดายชะลอวิชา *ผนึกมิติ* กระบวนท่าที่สามให้ช้าลงกว่าเดิม จากนั้นก็สาธิตให้หลี่ตงดูอีกครั้ง คราวนี้หลี่ตงมองเห็นชัดเจนและจดจำได้ขึ้นใจ พอถึงคราวที่ต้องสำแดงฝีมือ เขาก็เลียนแบบได้เหมือนทุกก้าวย่าง

ซูลั่วพยักหน้าเล็กน้อย ดูทีว่าวิธีการยั่วยุนี้จะได้ผลทีเดียว ก่อนหน้านี้วีรบุรุษเดียวดายใช้หลี่ตงเป็นเหยื่อล่อให้นางมาติดกับ อีกฝ่ายหาได้มีใจจะถ่ายทอดวิชาให้หลี่ตงจริงๆ ไม่ เวลานี้เขายอมถ่ายทอดเคล็ดวิชาโดยไม่ปิดบังอำพราง ประสิทธิผลที่ได้จึงนับว่าไม่เลวทีเดียว นอกจากนี้วีรบุรุษเดียวดายกับหลี่ตงก็มีคุณสมบัติทางกายคล้ายคลึงกัน ซ้ำยังครอบครองพลังธาตุเดียวกันอีกด้วย

หลังได้เรียนรู้วิชาจากวีรบุรุษเดียวดายอย่างจริงจัง หลี่ตงก็ประสบความสำเร็จในการฝึกยุทธ์เป็นเท่าตัว สำหรับซูลั่วแล้ว เรื่องที่สำคัญที่สุดในเวลานี้ก็คือบีบให้วีรบุรุษเดียวดายสำแดงฝีมือที่แท้จริงออกมา และถ่ายทอดวิชาทั้งหมดให้แก่หลี่ตง เช่นนี้แล้วถึงจะตอบแทนไมตรีระหว่างนายกับบ่าวที่นางมีต่ออีกฝ่ายได้

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว "สิ่งที่เจ้าสอนมีเพียงเท่านี้หรือ ไม่เห็นจะดีกว่าข้าตรงไหน เอาละ บ่าวของข้า ข้าจะกลับไปสอนเจ้าเอง เชิญเจ้าตามสบายแล้วกัน ไปละ"

"ช้าก่อน!" วีรบุรุษเดียวดายไม่ยอมจำนน "เจ้าบอกว่าเจ้าสอนได้ดีก็คือสอนได้ดีหรือไร จะเดิมพันกันสักหน่อยดีหรือไม่เล่า"

"เดิมพันน่ะไม่มีปัญหา แต่ต้องตกลงกันก่อน ห้ามใช้เจ้าแมวดำของข้าเป็นเครื่องเดิมพัน" ซูลั่วหรี่ตามองวีรบุรุษเดียวดายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่

ไม่ยิ้ม วีรบุรุษเดียวดายผู้นี้หวังจะหลอกล่อเจ้าแมวดำไปให้ได้สินะ นางหาได้โง่เขลาถึงเพียงนั้นไม่

วีรบุรุษเดียวดายมองซูลั่วด้วยแววตาคับแค้น เสี่ยวว่านของเขา... เขาไม่ยอมปล่อยมือไปง่ายๆ แน่

"หากเจ้าชนะ เกาะนี้จะเป็นของเจ้า หากเจ้าแพ้ก็ให้โอกาสเสี่ยวว่านได้เลือกเจ้านายใหม่อีกครั้ง" วีรบุรุษเดียวดายจ้องมองซูลั่วเขม็งด้วยสายตาจริงจัง "ว่าอย่างไรเล่า" วีรบุรุษเดียวดายมีอุปนิสัยพิลึกพิลั่นและหุนหันพลันแล่นมาโดยตลอด ทว่ายามนี้น้ำเสียงและสีหน้าของเขากลับเอาจริงเอาจังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ซูลั่วยังไม่ทันได้ใคร่ครวญถึงข้อเสนอของวีรบุรุษเดียวดาย เจ้าแมวดำกลับเป็นฝ่ายกระตุกแขนเสื้อของนางเสียก่อน ดวงตาสีมรกตคู่นั้นขยิบมองนางเป็นเชิงว่าให้ตอบตกลงข้อเดิมพัน ซูลั่วเหลือบมองเจ้าแมวดำด้วยความสงสัย เจ้าตัวเล็กนี่คิดจะทำอะไร หรือว่ามันอยากกลับไปอยู่เคียงข้างเจ้านายเก่าของมัน?

หลังจากที่ทำพันธสัญญากับเจ้าแมวดำมาเป็นเวลานาน นางก็ทุ่มเททรัพยากรในการฝึกยุทธ์กับมันไปมากมาย มองมันเติบโตและพัฒนากระบวนท่าใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง เรื่องนี้ทำให้หญิงสาวรู้สึกภาคภูมิใจเหมือนได้ฟูมฟักเด็กน้อยคนหนึ่งให้เติบใหญ่และแข็งกล้าขึ้น

แต่ถ้าเลี้ยงไม่เชื่อง... ซูลั่วมองเจ้าแมวดำอีกครั้ง ก่อนพยักหน้าตอบรับวีรบุรุษเดียวดาย "หากสุดท้ายแล้วเจ้าแมวดำเลือกข้า เกาะนี้ก็ต้องเป็นของข้าเช่นกัน"

"ได้!" วีรบุรุษเดียวดายลิงโลดขึ้นในใจ เจ้าแมวดำติดตามซูลั่วแค่ไม่กี่ร้อยปี ทว่ามันเคยใช้ชีวิตร่วมกับเขามาอย่างยาวนานจนนับวันคืนไม่ถ้วน ใครเป็นเจ้านายตัวจริงของมันมีหรือที่เจ้าแมวดำจะไม่ตระหนัก! "ถ้าเช่นนั้นก็ตกลงตามนี้ เรามาแข่งกันว่าใครจะสอนเจ้าหนุ่มนี่ได้ดีกว่ากัน ฮึ! ข้าไม่แพ้ให้เจ้าแน่!"

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว “อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นก็คอยดูแล้วกัน”

หลังจากนั้นซูลั่วกับวีรบุรุษเดียวดายก็เริ่มถ่ายทอดวิชาให้หลี่ตง วีรบุรุษเดียวดายสอนวิชา *ผนึกมิติ* ซูลั่วสอนวิชา *กระบี่มิติ*

หลังจากนั้นครึ่งเดือน วีรบุรุษเดียวดายก็งัดเคล็ดวิชาลับทั้งหมดที่มีมา ถ่ายทอดให้แก่หลี่ตงจนหมดเปลือก

ในที่สุดกำหนดการทดสอบก็มาถึง

วิธีการทดสอบนั้นง่ายดายนัก ให้วิชา *ผนึกมิติ* และวิชา *กระบี่มิติ* ในกายหลี่ตงโจมตีซึ่งกันและกัน

วิธีนี้ทำให้ผู้รับการทดสอบทรมานเป็นอย่างมาก ซูลั่วเห็นเหงื่อเม็ดโตเท่าถั่วเหลืองไหลรินลงมาตามขมับของหลี่ตง แต่ถึงกระนั้นนี่ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะมีเพียงการผสานไอวิเศษธาตุมิติในกายให้รวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้เท่านั้น พลังยุทธ์ของหลี่ตงถึงจะทะยานสูงขึ้นไปอีกขั้น

ผ่านไปหกชั่วยาม ไอวิเศษธาตุมิติสองระลอกในกายหลี่ตงก็ต่อสู้กันจนรู้ผลแพ้ชนะ

“ฮ่าๆ! ฮ่าๆ!” วีรบุรุษเดียวดายตะโกนออกมาด้วยความตื่นเต้น “ข้าชนะ! ข้าชนะแล้ว! นังหนู เจ้าแพ้แล้ว!”

วีรบุรุษเดียวดายตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะนี่เป็นเดิมพันที่เขายื่นข้อเสนอ และเมื่อเขาเอาชนะเดิมพันในครั้งนี้ได้ เขาก็จะมีสิทธิ์ในตัวเจ้าแมวดำมากขึ้น ทว่า... วีรบุรุษเดียวดายกลับไม่เห็นแววขุ่นขึ้งใจบนใบหน้าของซูลั่วเลยสักนิด ตรงกันข้าม แม่นางโฉมงามล่มเมืองผู้นี้กลับเผยท่าทีเป็นปกติ อยู่ในอาการสงบนิ่ง ไม่มีแววหดหู่ทอดอาลัยเลยแม้แต่น้อยด้วยซ้ำ

อารมณ์ลิงโลดยินดีของวีรบุรุษเดียวดายพลันสะดุดลงอย่างกะทันหัน เขามองซูลั่วด้วยสีหน้าฉงน “เพราะอะไรเจ้าถึงไม่หงุดหงิดใจ”

ซูลั่วมองวีรบุรุษเดียวดายแล้วยักไหล่ จากนั้นก็ผายมือ “เพราะอะไรต้องหงุดหงิดด้วยเล่า”

"เจ้าแพ้แล้ว" วีรบุรุษเดียวดายสบตากับนางอย่างตรงไปตรงมา

"ใครบอกว่าข้าแพ้?" ซูลั่วยิ้มกริ่มยามมองหลี่ตง "เขาเป็นบ่าวของข้า แต่เจ้าถ่ายทอดวิชาให้เขาอย่างหมดเปลือกไม่มีอำพราง ข้าแพ้เสียที่ไหนกัน"

วีรบุรุษเดียวดายอึ้งงัน เขาได้แต่มองซูลั่วด้วยสายตาโง่งม ตะลึงตะลานและพูดอะไรไม่ออก สมองว่างเปล่าขาวโพลน ระยะเวลาครึ่งเดือนที่ผ่านมานี้ทุกครั้งที่เขาเป็นฝ่ายเหนือกว่าเมื่อใด นังตัวดีผู้นี้ก็จะพลิกสถานการณ์กลับและกดข่มเขาได้เสียทุกครั้งไป วีรบุรุษเดียวดายที่รู้สึกไม่ยอมจำนนพลันกระสับ-กระส่ายขึ้นมา

เพราะหลังจากที่ซูลั่วเอ่ยวาจานี้ออกมา เขาถึงตระหนักได้ว่าตนหลงกลซูลั่วเข้าให้แล้ว... เขาถึงกับแบไต๋กลเม็ดเด็ดพรายทั้งหมดที่มีให้แก่บ่าวของนาง... พอคิดเช่นนี้แล้ววีรบุรุษเดียวดายก็เดือดดาลอย่างหนัก

"แต่... เจ้าก็แพ้อยู่ดี!" วีรบุรุษเดียวดายขึงตาใส่ซูลั่ว "ส่งเสี่ยวว่านมา!"

"ก่อนหน้านี้ตกลงกันว่าจะให้โอกาสเจ้าแมวดำได้เลือกเจ้านายใหม่อีกครั้ง ไม่ใช่ส่งตัวมันให้เจ้า" ซูลั่วมองวีรบุรุษเดียวดายอย่างฉิวๆ ก่อนจะจับเจ้าตัวเล็กที่มุดหลบอยู่ในแขนเสื้อออกมา

"เสี่ยวว่านเด็กดี มาหาข้าเร็ว" วีรบุรุษเดียวดายผู้เย่อหยิ่งยโสในสายตาคนทั่วไป บัดนี้กำลังคลี่ยิ้มประจบเอาใจเจ้าแมวดำ รวมทั้งอ้าแขนทั้งสองข้างออกราวกับท่านปู่ที่กำลังปะเหลาะหลานชายตัวน้อย

เจ้าแมวดำปรายตามองวีรบุรุษเดียวดาย จากนั้นก็โก่งตัวขึ้นก่อนกระโจนเข้าไปหาเขา

พริบตานั้นรอบบริเวณก็เงียบสงัดประหนึ่งความตายมาเยือน

วีรบุรุษเดียวดายชะงักไปครู่ จากนั้นก็เผยความลิงโลดยินดีออกมา "ฮ่าๆ ฮ่าๆ ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าตัวเล็กต้องเลือกข้า ข้ารู้อยู่แล้ว ฮ่าๆ!" หลังจากหัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่งแล้ว เขาก็หันมาอวดอ้างกับซูลั่ว

"เห็นแล้วหรือไม่ สุดท้ายผู้ที่เสี่ยวว่านเลือกก็คือเจ้านายเก่าอย่างข้า ความผูกพันของข้ากับเสี่ยวว่านมิใช่สิ่งที่คนมาทีหลังอย่างเจ้าจะทำลายลงได้

เสี่ยวว่าน เจ้าว่าถูกต้องหรือไม่ ฮ่าๆ!”

เจ้าแมวดำทอดสายตามองวีรบุรุษเดียวดายอีกครั้ง สุดท้ายก็ร้อง “เมี้ยว” แล้วเอ่ย “รักษาตัวให้ดี”

จากนั้นมันก็หมุนตัวแล้วกระโดดกลับเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนของซูลั่วอีกครั้ง อุ้งเท้าหน้าเล็กๆ ทั้งสองข้างโอบกอดรอบลำคอซูลั่ว ท่าทางออดอ้อนเอาใจเหมือนกับมังกรน้อยในอดีตไม่มีผิด มันฝังศีรษะลงกับอกของนางแล้วไม่เงยหน้าขึ้นมาอีกเลย

วีรบุรุษเดียวดายอยู่ในอาการตกตะลึงพรึงเพริด แม้แต่มือก็ยังค้างอยู่ในท่าอุ้มเจ้าแมวดำเมื่อครู่ ขณะที่ดวงตาเบิกกว้าง...

ผ่านไปครู่ใหญ่ วีรบุรุษเดียวดายถึงได้สติคืนมา ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราดทันที เขาชี้หน้าเจ้าแมวดำที่อยู่ในอ้อมแขนของซูลั่ว “กลับมาเดี๋ยวนี้!”

ทว่าเจ้าแมวดำกลับกระดกก้นเล็กๆ ของมันขึ้น ขณะที่ฝังหน้าลงกับอกซูลั่วโดยไม่สนใจอีกฝ่าย

วีรบุรุษเดียวดายคิดจะใช้กำลัง ทว่าแค่หนานกงหลิวอวิ๋นโบกมือ วีรบุรุษเดียวดายก็ถอยไปด้านหลังหลายก้าว

ครู่ใหญ่ถึงทรงตัวได้ในที่สุด วีรบุรุษเดียวดายทั้งโมโหทั้งคับแค้น ทว่ากลับจนปัญญาที่จะทำเช่นไรได้

ซูลั่วยิ้มกริ่มยามมองอีกฝ่าย “เจ้าแมวดำเลือกใครก็ชัดแจ้งแล้วกระมัง เจ้ายังดื้อดึงอะไรอีกเล่า”

“ข้าไม่เชื่อ!” เส้นเลือดสีเขียวตรงขมับวีรบุรุษเดียวดายเต้นตุบๆ “นอกเสียจากว่ามันจะพูดออกมาจากปากว่าไม่เลือกข้า!”

สิ้นเสียงของวีรบุรุษเดียวดาย เจ้าแมวดำก็หันหน้ากลับมา นัยน์ตาสีมรกตลึกล้ำคู่นั้นจ้องมองวีรบุรุษเดียวดาย “ไม่เลือกเจ้า!”

“เจ้าตัวร้าย!” วีรบุรุษเดียวดายถูกเจ้าแมวดำยั่วโมโหแทบตาย “บอกข้าว่าเพราะอะไร! เพราะเหตุใดถึงไม่เลือกข้า ให้เหตุผลข้ามาเดี๋ยวนี้!”

เจ้าแมวดำมองค้อนอีกฝ่าย "ข้ามีเจ้านายแล้ว"

"แต่ข้าเป็นเจ้านายคนก่อนของเจ้า"

"ข้ามีเจ้านายแล้ว" เจ้าแมวดำกลอกตามอง

"แต่... แต่... เจ้าไม่หวนคิดถึงอดีตบ้างหรือ"

"ข้ามีเจ้านายแล้ว" เจ้าแมวดำยืนยันคำเดิม

"..."

"ข้ามีเจ้านายแล้ว"

ไม่ว่าวีรบุรุษเดียวดายจะใช้คำพูดใดเกลี้ยกล่อมเจ้าแมวดำ ทว่าเจ้าแมวดำกลับเอ่ยซ้ำไปซ้ำมาอยู่ประโยคเดียว "ข้ามีเจ้านายแล้ว"

แม้เจ้าแมวดำจะยืนกรานอยู่เพียงประโยคเดียว ทว่าวีรบุรุษเดียวดายกลับจนปัญญาที่จะทำเช่นไรได้ สู้ไม่ได้ ด่าก็ไม่ชนะ ซ้ำเจ้าแมวดำยังไม่เลือกเขาอีก นอกจากนี้ยังตกหลุมพรางถ่ายทอดเคล็ดวิชาลับทั้งหมดให้แก่บ่าวของซูลั่วไปเสียแล้ว... วีรบุรุษเดียวดายรู้สึกประหนึ่งเสียทั้งฮูหยินและขุนศึก[3]

สุดท้ายเป็นเจ้าแมวดำที่ย้ำเตือนวีรบุรุษเดียวดาย "เจ้าจะไปเมื่อใด"

ไป? จู่ๆ วีรบุรุษเดียวดายก็เหมือนจะตระหนักอะไรขึ้นได้ หากท้ายที่สุดแล้วเจ้าแมวดำเลือกซูลั่ว เขาก็ต้องยกเกาะแห่งนี้ให้นางด้วย...

เกาะนี้เป็นที่มั่นของเขา จะต้องพ่ายแพ้และจากไปเช่นนี้หรือ ทว่าวีรบุรุษเดียวดายเป็นคนหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีนัก ในเมื่อพ่ายแพ้แล้วก็จำต้องยอมรับผล เขาจึงทำได้เพียงจากไปด้วยความจำใจ

หลังจากวีรบุรุษเดียวดายจากไปแล้ว เจ้าแมวดำก็เอ่ยกับซูลั่ว "ข้าสัมผัสได้ ของสิ่งนั้นอยู่บนเกาะแห่งนี้"

นี่เป็นเหตุผลว่าเพราะอะไรเจ้าแมวดำถึงขอให้ซูลั่วตอบรับข้อเดิมพันของวีรบุรุษเดียวดาย สาเหตุก็เพราะมันต้องการให้ซูลั่วครอบครองเกาะแห่งนี้นั่นเอง

---

[3] เป็นสำนวนใน *สามก๊ก* หมายถึงพลั้งพลาดสองทางในคราเดียว

วีรบุรุษเดียวดายผู้น่าเวทนา... หากเขารู้ว่าเจ้าแมวดำมีใจจงรักภักดีต่อซูลั่วเพียงผู้เดียว ซ้ำมันยังช่วยซูลั่วขุดหลุมพรางดักเขา ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจะโมโหจนกระอักเลือดหรือไม่...

ของสิ่งนั้น? ของสิ่งไหน? ซูลั่วงุนงง ทว่าไม่นานความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นมา ซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นประสานสายตา ก่อนเอ่ยพร้อมกัน

"ชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณ?! / ชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณ?!"

เจ้าแมวดำหลับตา จากนั้นก็สัมผัสกลิ่นอายโดยรอบ ก่อนกรงเล็บเล็กๆ ของมันจะชี้ไปยังทิศทางหนึ่ง

"ท่านสัมผัสได้หรือไม่" ซูลั่วจำได้ว่าในครั้งแรกหนานกงหลิวอวิ๋นสัมผัสได้ถึงชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณที่อยู่ไกลออกไปถึงใจกลางค่ายกลใต้ผาเงาเลือน ณ สำนักเทียนเต้า

หนานกงหลิวอวิ๋นส่ายหน้า แต่เขาก็ตระหนักดีว่า หากใต้สระน้ำมีชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณอยู่จริง แต่เขาสัมผัสถึงมันไม่ได้ นั่นก็ต้องเป็นเพราะว่าพลังยุทธ์ของเขาในเวลานี้ฟื้นคืนมาที่ขั้นบรรลุหนึ่งดาวเท่านั้น

"คุณชาย ให้ข้าลงไปดูหรือไม่ขอรับ" ตงเฟิงขอคำชี้แนะจากหนานกงหลิวอวิ๋น

หนานกงหลิวอวิ๋นพยักหน้า

ตงเฟิงดำน้ำลึกลงไปถึงก้นสระ ผิวน้ำด้านบนกลับมานิ่งสงบอีกครั้ง คนที่รออยู่บนฝั่งพากันทุ่มความสนใจทั้งหมดมาที่สระน้ำ

ผ่านไปราวครึ่งชั่วยาม ตงเฟิงถึงกลับขึ้นมา

ยามนี้ชายหนุ่มอยู่ในสภาพมีบาดแผลน้อยใหญ่ทั่วทั้งร่าง เสื้อผ้าอาบโชกไปด้วยเลือดสดๆ

หลังจากหนานเฟิงเข้ามาช่วยจัดการบาดแผลให้ลวกๆ แล้ว ตงเฟิงก็ลุกขึ้นรายงานหนานกงหลิวอวิ๋น "ข้างใต้เงียบสงบ" สีหน้าของเขาราบเรียบ น้ำเสียงยามเอ่ยสงบนิ่งทว่าเคร่งขรึม "ตอนแรกดูว่าสระน้ำธรรมชาติแหล่งนี้เพียงแค่ตั้งอยู่บนภูเขาเท่านั้น ทว่าพอดำลงไปถึงได้รู้ว่าก้นสระเชื่อมต่อกับทะเล

โดยรอบขอรับ”

อะไรนะ! ซูลั่วมองตงเฟิงด้วยสายตาประหลาดใจ รู้ไว้เถิดว่าตำแหน่งนี้เป็นยอดเขาสูงหนึ่งหมื่นเมตร แต่ถ้าดำลงไปในสระน้ำสามารถทะลุไปถึงทะเลรอบนอกได้?

“ใต้ทะเลมีประตูบานหนึ่ง พลังยุทธ์ของข้าเปิดไม่ได้ขอรับ” ตงเฟิงมองหนานกงหลิวอวิ๋น “เกรงว่าพลังยุทธ์ต่ำกว่าชั้นเซียนล้วนเปิดไม่ออก”

หนานกงหลิวอวิ๋นพยักหน้าเล็กน้อย

ตงเฟิงทำหน้าที่แทนดวงตาของหนานกงหลิวอวิ๋น ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงมองเห็นทุกอย่างที่ตงเฟิงประสบพบพานมา และเพราะเหตุนี้เอง หนานกงหลิวอวิ๋นจึงประจักษ์ดีว่า หากพลังยุทธ์ยังไม่ฟื้นคืนมาทั้งหมด เขาก็ไม่อาจเปิดประตูบานนั้นได้เช่นกัน

“ไปเถิด” หนานกงหลิวอวิ๋นเรียกอาชาเหินฟ้าแปดปีกออกมา ตั้งใจว่าจะเดินทางไปจากที่นี่เสียที

“ไปแบบนี้?!” ซูลั่วรั้งตัวหนานกงหลิวอวิ๋นไว้ “จะไปที่ใดกัน”

“เจ้าหมายจะกลับคืนสู่จักรวรรดิปี้ลั่วอยู่ตลอดไม่ใช่หรือไร ตอนนี้ก็ไปได้แล้ว” หนานกงหลิวอวิ๋นหยิกแก้มซูลั่ว แล้วยิ้มบางให้นางด้วยความเอ็นดู

“แต่ชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณของท่าน... อยู่ด้านล่าง” ซูลั่วชี้ไปที่สระน้ำสีคราม “ข้างล่างนี้เอง ท่านไม่ลองหน่อยหรือ”

หนานกงหลิวอวิ๋นโคลงศีรษะ “พลังยุทธ์ในเวลานี้ยังไม่ฟื้นคืนเต็มที่ ทำไม่ได้หรอก”

“ถ้าเช่นนั้นเราออยู่ที่นี่ไปก่อนก็ได้ รอให้พลังยุทธ์ฟื้นคืนสมบูรณ์” ซูลั่วมองชายหนุ่มด้วยแววตาจริงจัง

หนานกงหลิวอวิ๋นได้ยินเช่นนี้ก็หลุดขำออกมา “อยู่ที่นี่ก็ดี แต่ถ้าอยู่ไปจนกระทั่งถึงเวลาจบชั้นปีห้าแล้วพลังยุทธ์ยังไม่ฟื้นคืนเล่า?”

“คงไม่โชคร้ายขนาดนั้นกระมัง?” ซูลั่วเอ่ยเสียงอ่อย

หนานกงหลิวอวิ๋นถอนหายใจ “หากพยายามทำลายประตูบานนั้น ผู้มา

เยือนทีหลังย่อมล่วงรู้ความลับหลังบานประตู ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่สู้ทิ้งชิ้นส่วนตรานักรบวิญญาณเอาไว้ที่นี่ก่อน รอให้พลังยุทธ์ฟื้นคืนเมื่อใดค่อยกลับมาเอา”

ผู้มาเยือนทีหลัง? ซูลั่วสะดุดหูกับคำคำนี้ นางคิดใคร่ครวญถึงนัยที่อีกฝ่ายเอ่ยอย่างจริงจัง

“ไปเถิด” หนานกงหลิวอวิ๋นลูบศีรษะซูลั่ว “เมื่อถึงจักรวรรดิปี้ลั่ว ด้วยพลังยุทธ์ระดับเจ้าก็สามารถเหยียบย่างไปได้ทุกแห่งหนแล้ว”

ในที่สุดก็ได้กลับไปเยือนจักรวรรดิปี้ลั่วที่จากไปนานเสียที อารมณ์หดหู่แต่เดิมของซูลั่วกลับมาเริงร่าอย่างรวดเร็ว นางจับมือหนานกงหลิวอวิ๋น เดินไปพลางบอกเล่าเรื่องราวในจักรวรรดิปี้ลั่วไปพลาง

เรื่องที่ซูลั่วไม่รู้ก็คือ จักรวรรดิปี้ลั่วในเวลานี้กำลังเผชิญหน้ากับมหันตภัยครั้งใหญ่หลวงที่สุดในหน้าประวัติศาสตร์ เผ่าพันธุ์มาร ณ จักรวรรดิที่เคยพ่ายแพ้ย่อยยับอับปางด้วยน้ำมือของหนานกงหลิวอวิ๋นกับซูลั่วในอดีต กำลังยกพลบุกมาโจมตีจักรวรรดิปี้ลั่วอีกครั้ง!

เผ่าพันธุ์มารประกอบด้วยมารหนึ่งร้อยแปดเผ่าพันธุ์ พวกเขามีกำลังหลักหนึ่งร้อยแปดเผ่า ผนวกกับกำลังทหารอีกสามสิบหกหน่วย ทั้งหมดดาหน้าเข้ามาที่ชายแดนจักรวรรดิปี้ลั่วพร้อมกันทุกทาง หากกองกำลังเผ่าพันธุ์มารบุกเข้ามาในเมืองเลี่ยนอวี้ได้เมื่อไร จะต้องน่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างมากแน่นอน ฉะนั้นแผนการรับมือของเมืองเลี่ยนอวี้ก็คือล่อกองกำลังเผ่าพันธุ์มารออกไปทำสงครามกันในสมรภูมิรบนอกเมือง เช่นนี้ย่อมไม่ส่งผลกระทบต่อชาวบ้านชาวเมืองผู้บริสุทธิ์

เจ้าเมืองเลี่ยนอวี้คนปัจจุบันมิใช่ใครอื่น แต่เป็นเป่ยเฉินอิ่ง... สหายของซูลั่วนั่นเอง ขณะที่ธิดาเทพประจำเมืองก็คือจื่อเหยียน ซึ่งมีสถานะเป็นฮูหยินเจ้าเมืองและผู้ช่วยคนสำคัญของเป่ยเฉินอิ่ง

สงครามที่น่ากริ่งเกรงที่สุดในหน้าประวัติศาสตร์จักรวรรดิปี้ลั่วเกิดขึ้น ณ วันที่ยี่สิบห้า เดือนสิบสองของปีนี้!

ผู้มียุทธ์ฝีมือดีพากันมารวมตัว ณ เมืองเลี่ยนอวี้ในวันนี้ แม้แต่เว่ยหัว... สหายเก่าของซูลั่ว จิ้งจอกเทพเก้าหาง รวมถึงต้นเซียงซือกลายพันธุ์ ทั้งหมดพากันมุ่งหน้ามายังสมรภูมิรบนอกเมือง เหตุการณ์ในวันนี้จะต้องถูกจารึกเอาไว้ในหน้าประวัติศาสตร์...

หากพวกเขาเอาชนะในสงครามนี้ได้ กองทัพเผ่าพันธุ์มารก็จะล่าถอยกลับไป ชายแดนจักรวรรดิปี้ลั่วย่อมกลับมาสงบสุขดังเดิม แต่ถ้าพวกเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ กองทัพเผ่าพันธุ์มารก็จะเหยียบย่างเข้าสู่เมืองเลี่ยนอวี้ จากนั้นก็บุกต่อไปยังเมืองหลวงแห่งจักรวรรดิปี้ลั่ว ดินแดนมนุษย์จะกลายเป็นเพียงเถ้าถ่าน... มนุษยชาติต้องเผชิญหน้ากับวิกฤติการณ์สูญสิ้นเผ่าพันธุ์!

"ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์มนุษย์!"

ผู้มียุทธ์เผ่าพันธุ์มนุษย์พยายามทุกวิถีทางเพื่อสกัดกองกำลังเผ่าพันธุ์มารเอาไว้ที่นี่ ไม่ให้พวกเขาบุกเข้าไปในจักรวรรดิปี้ลั่วได้

ยอดฝีมือทั้งหมดในจักรวรรดิปี้ ลั่วต่างร่วมแรงร่วมใจกันต้านรับสงครามในครั้งนี้ ทว่าเมื่อต้องเผชิญหน้ากับท่านผู้เฒ่าแห่งเผ่าพันธุ์มาร วานรยักษ์สามสิบตน รวมไปถึงกองกำลังมารอีกหนึ่งร้อยแปดเผ่าพันธุ์... ผู้มียุทธ์เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ถูกบีบให้ถอยร่นอย่างต่อเนื่อง

ระยะเวลาหลายร้อยปีที่ผ่านมานี้ อั้นเยี่ยหมิงยังคงประทับบนบัลลังก์มังกรในฐานะจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิปี้ลั่ว ครานั้นเพราะเขากินโอสถตรึงโฉมของซูลั่ว ทำให้รูปลักษณ์ดูเหมือนชายหนุ่มวัยยี่สิบกว่าไม่เสื่อมคลาย ทว่าหลายปีนี้ร่างกายของเขากลับทรุดโทรมอย่างมาก โรคภัยไข้เจ็บรุมเร้า ทำให้ต้องนอนอยู่บนแท่นบรรทมตลอดเวลา หากไม่ใช่เพราะครั้งนี้เผ่าพันธุ์มารยกกำลังพลทั้งหมดบุกโจมตีจักรวรรดิปี้ลั่ว และทำให้เขาจำต้องฝืนสะกดกลั้นลมหายใจเฮือกสุดท้ายเอาไว้ ป่านนี้อั้นเยี่ยหมิงก็คงปิดเปลือกตาสนิทไปตลอดกาลแล้ว

ท่ามกลางสถานการณ์วิกฤตินี้ ซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นและคนอื่นๆ ก็ใช้ทางเดินมิติลับดินแดนแห่งจิตเดินทางมายังตอนเหนือของจักรวรรดิปี้ลั่ว

เมืองที่พวกเขามาเยือนมีนามว่า... เมืองโม่เฉิง

หลังจากมาถึงจักรวรรดิปี้ลั่วแล้ว ด้วยกฎแห่งสวรรค์ทำให้พลังยุทธ์ของซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นถูกกดเอาไว้ขั้นหนึ่ง แต่ถึงกระนั้น เทียบกับผู้มียุทธ์ในจักรวรรดิปี้ลั่วแล้ว พวกเขาก็ยังนับว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่บดขยี้ทุกสรรพสิ่งได้อยู่ดี

เนื่องจากอั้นเยี่ยหมิงไม่ได้ส่งสารให้ชาวเมืองทางตอนเหนือรับรู้ถึงสงครามที่ดุเดือดในยามนี้ ดังนั้นสภาพภายในเมืองโม่เฉิงจึงยังสงบสุขเป็นปกติ ดูไม่ต่างอันใดกับเมืองหลวงแห่งแคว้นเปยม่อเมื่อครั้งที่จักรวรรดิปี้ลั่วยังไม่ผนวกรวมดินแดนเป็นหนึ่งเดียว

ผู้คนบนท้องถนนเดินขวักไขว่ไปมา ริมทางเต็มไปด้วยแผงค้าขายครึกครื้นและเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก

ซูลั่วเดินคล้องแขนหนานกงหลิวอวิ๋นพลางกวาดตาสำรวจรอบๆ ขณะเดียวกันก็พรูลมหายใจออกมา “ผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว เมืองโม่เฉิงก็ยังครึกครื้นเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน ดูท่าว่าอั้นเยี่ยหมิงจะปกครองจักรวรรดิปี้ลั่วได้ดีทีเดียว”

หนานกงหลิวอวิ๋นหรี่ตาลง เขามองผู้คนขวักไขว่ปานกระแสธารเบื้องหน้าแล้วพยักหน้าเล็กน้อย “คนมาก แต่คนที่ฝึกยุทธ์ได้กลับมีไม่เยอะ”

ซูลั่วเอ่ยเสียงขุ่น “แน่อยู่แล้ว คิดถึงครานั้นสิ จักรวรรดิปี้ลั่วก็เป็นเพียงผืนพิภพสามัญเท่านั้นเอง พลังวิเศษน้อยนิดเพียงกระผีก ผู้มียุทธ์กลับมีพลังยุทธ์ตื้นเขิน จะเทียบชั้นดินแดนแห่งจิตได้อย่างไรกัน”

ณ ดินแดนแห่งจิต ยื่นมือออกไปส่งเดชก็ยังคว้าตัวผู้มียุทธ์อย่างน้อยขั้นผู้นำได้ แม้แต่เสี่ยวเอ้อร์โรงน้ำชาก็ยังมีพลังยุทธ์ในขั้นเทวะชั้นประมุขหรือไม่ก็ชั้นจักรพรรดิ ทว่าในจักรวรรดิปี้ลั่ว คนเดินถนนทั่วไปล้วนเป็นชาวบ้านร้านตลาดที่ไร้พลังยุทธ์ทั้งสิ้น นานๆ ครั้งจะได้พบเจอผู้มียุทธ์ผ่านมาสักราย

ระหว่างที่ทั้งสองคนเดินพูดคุยกันอยู่นั้น จู่ๆ เด็กชายคนหนึ่งก็วิ่งสวนมาจากอีกทาง ก่อนจะกระแทกกับซูลั่วเข้าอย่างจัง แรงปะทะทำให้เด็กน้อยเกือบจะลอยละลิ่วไปด้านหลัง ดีที่ซูลั่วใช้สองมือคว้าข้อเท้าอีกฝ่ายเอาไว้ ก่อน

รั้งตัวเขากลับมาแล้วช่วยให้ทรงตัวได้อีกครั้ง จากนั้นหญิงสาวก็ประเมินเด็กชายตั้งแต่ศีรษะจดเท้า อีกฝ่ายอายุไม่เกินสิบขวบ สีหน้าของเขาเคร่งขรึมระคนกระวนกระวาย

"ขออภัย ขอบคุณขอรับ" หลังจากที่ซูลั่วช่วยเขาเอาไว้ เด็กชายก็รีบเอ่ยขอบคุณนางทันที จากนั้นก็เร่งฝีเท้ามุ่งไปยังทิศทางเบื้องหน้าต่อ

ชาวบ้านผู้หวังดีรายหนึ่งเตือนซูลั่ว "แม่นาง ดูแลกระเป๋าเงินของเจ้าให้ดีเถิด มีคนแกล้งชนเจ้าเพื่อหมายจะฉกชิงเงินถมไป"

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่วก่อนตอบกลับ "ไม่เป็นไร เด็กคนนั้นมิใช่หัวขโมย"

ตำแหน่งที่ซูลั่วหยุดยืนอยู่ข้างหอสุราแห่งหนึ่งพอดี เวลานี้บุรุษมีอันจะกินรายหนึ่งก้าวออกมาจากหอสุรา สีหน้าของเขาบ่งบอกให้รู้ถึงชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข เจ้าตัวแคะฟันไปพลางเอ่ยไปพลาง

"จูเสี่ยวเว่ยไม่ใช่หัวขโมยอยู่แล้ว เจ้าเด็กคนนี้ฉลาดปราดเปรื่องนัก ทว่าวาสนาชีวิตกลับไม่ดีเอาเสียเลย"

"จูเสี่ยวเว่ย? เด็กคนนั้นคือจูเสี่ยวเว่ยที่ผู้คนเล่าลือกัน?" ลูกค้าหอสุราอีกรายที่อยู่ใกล้ๆ พึมพำ "นามจูเสี่ยวเว่ยนี้คุ้นหูนัก"

สายตาของซูลั่วจับจ้องอยู่ที่เด็กชายซึ่งวิ่งไกลออกไปแล้ว สีหน้าของหญิงสาวฉายแววฉงน ตกอยู่ในภวังค์เนิ่นนาน

หนานกงหลิวอวิ๋นเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของซูลั่วก็เอ่ยถามขึ้น "เป็นอะไรไป"

ซูลั่วจมอยู่ในห้วงความคิด "เด็กคนนี้หน้าตาคุ้นนัก" คุ้นมากจริงๆ แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าเคยพบหน้าที่ใดมาก่อน ต้องไม่ใช่ที่ดินแดนแห่งจิตแน่ ถ้าเช่นนั้นก็ต้องในจักรวรรดิปี้ลั่ว... แต่เด็กคนนี้เพิ่งจะอายุสิบขวบเท่านั้น ระยะเวลาหลายร้อยปีมานี้ นางอยู่แต่ในดินแดนแห่งจิต ฉะนั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะเคยพบหน้าอีกฝ่าย ถ้าอย่างนั้น... หรือว่าจะเป็นทายาทของคนใกล้ชิด?

ในเวลาเดียวกันนี้ ชาวบ้านที่อยู่ในตรอกก็เริ่มจับกลุ่มสนทนากัน

"จูเสี่ยวเว่ย... เจ้าเด็กคนนี้น่ะหรือ ฉลาดเป็นกรด สามขวบรู้อักษร ห้า

ขวบขับขานบทกวี เจ็ดขวบถกทฤษฎีเก่งกาจเสียยิ่งกว่าจอหงวน แปดขวบใช้ปัญญาขับไล่ชนเผ่าหมาป่า เก้าขวบเป็นปราชญ์อันดับหนึ่งแห่งเมืองโม่เฉิง”

“นั่นสิ ตอนเขาอายุสิบขวบ พละกำลังก็แข็งแกร่งยิ่งนัก เด็กวัยเดียวกันไม่มีใครมีความสามารถทัดเทียมได้เลย”

“แต่ต่อให้ฉลาดเฉลียวแล้วจะอย่างไร พละกำลังแข็งแกร่งแล้วจะอย่างไร เหนือเด็กวัยเดียวกันแล้วจะอย่างไร พลังลมปราณไม่ไหลเวียน สัมผัสไม่พบธาตุใดสักธาตุ หากผ่านเลยไปสักสามสี่ปี เด็กวัยเดียวกันเหล่านั้นก็ย่อมเหนือกว่าเขาอย่างแน่นอน สิ่งที่รอเขาอยู่ก็จะมีเพียงความสิ้นหวัง”

ทุกคนเอ่ยถึงเรื่องนี้แล้วพากันเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

“นี่ จูเสี่ยวเว่ยรีบร้อนขนาดนั้น เขาจะไปไหนกัน”

“นานๆ ครั้งวังเว่ยยังจะเปิดรับสมัครศิษย์สักครา จูเสี่ยวเว่ยคงจะไปลองวัดดวงดูกระมัง”

“วังเว่ยยังเปิดรับศิษย์สิบปีครั้ง แต่ละครั้งก็จะรับเพียงรายเดียว ต่อให้รับใครก็ไม่มีทางตกมาถึงจูเสี่ยวเว่ยหรอกกระมัง?”

“ก็ไม่แน่ ดีไม่ดีจูเสี่ยวเว่ยอาจจะโชคหล่นทับก็เป็นได้”

ระหว่างที่ชาวบ้านกำลังวิพากษ์วิจารณ์อย่างออกรสออกชาติอยู่นั้น ซูลั่วกลับจูงมือหนานกงหลิวอวิ๋นผละไปอย่างรวดเร็ว

วังเว่ยยัง... สถานที่คุ้นเคยอีกแห่ง

ครานั้นซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นเหยียบย่างไปทั่ววังเว่ยยัง ซ้ำซูลั่วยังเคยขโมยผลไม้ศักดิ์สิทธิ์แห่งวังเว่ยยัง ถอนต้นไม้วิญญาณ สุดท้ายยังทำให้โม่เหลาจู่เสียสติวิปลาสไปอีกคน และนี่ก็เป็นสาเหตุให้ครานั้นซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นถูกโม่เหลาจู่ไล่ล่าเอาชีวิตมาตลอดทาง

ภายหลังวังเว่ยยังหมายจะแก้แค้นซูลั่ว ทว่าพลังยุทธ์ของซูลั่วกลับทะยานสูงขึ้นอย่างไม่เป็นสองรองใคร ขณะที่บารมีของวังเว่ยยังตกต่ำลงในเวลานั้น แต่เห็นชัดว่าหลังจากผ่านไปหลายร้อยปี วังเว่ยยังก็กลับมาผงาดขึ้นอีกคราจนได้

ทว่าด้วยสถานะของซูลั่วในตอนนี้ มีหรือที่จะเห็นวังเว่ยยังอยู่ในสายตาอีก? ที่นางตัดสินใจเดินทางมาวังเว่ยยังพร้อมกับหนานกงหลิวอวิ๋นก็เพียงเพราะต้องการจะรื้อฟื้นความทรงจำของชายหนุ่มเท่านั้น ส่วนอีกเหตุผลก็เป็นเพราะจูเสี่ยวเว่ย...

จนถึงบัดนี้ซูลั่วก็ยังนึกไม่ออกว่าจูเสี่ยวเว่ยเป็นทายาทของคนรู้จักคนใดกันแน่...

วังเว่ยยัง

ประมุขคนปัจจุบันแห่งวังเว่ยยังมิใช่ใครอื่น แต่เป็นโม่อวิ๋นฉิงนั่นเอง ในช่วงนี้วังเว่ยยังกำลังจัดการทดสอบเพื่อรับศิษย์ใหม่ ตอนที่ซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นมาถึง การทดสอบก็เริ่มต้นขึ้นแล้ว

กฎเกณฑ์ในการรับศิษย์นั้นง่ายดายนัก ใช้วิธีการปีนเขาเท่านั้นเอง ปีนจากเชิงเขาขึ้นไปให้ถึงยอดเขา ผู้ที่สามารถขึ้นสู่ยอดเขาได้เป็นคนแรก วังเว่ย-ยังจะรับตัวไว้เป็นศิษย์ทันที

ซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน ทั้งคู่มองโม่อวิ๋นฉิงที่นั่งอยู่ในตำแหน่งประธานสูงสุด ด้านหลังของนางคือศิษย์วังเว่ยยัง ดูจากท่าทีของชาวเมืองแล้ว พวกเขายำเกรงและหวาดกลัวโม่อวิ๋นฉิงไม่น้อยเลยทีเดียว

เทียบกับเมื่อหลายร้อยปีก่อน โม่อวิ๋นฉิงดูมีราศีอย่างผู้มียุทธ์เหนือชั้นมากขึ้น บุคลิกเอาแต่ใจอย่างเด็กสาวแรกรุ่นลดน้อยถอยลงไป

เวลานี้เด็กชายหญิงในเมืองโม่เฉิงจำนวนมากต่างพยายามปีนขึ้นสู่ยอดเขาอย่างไม่ลดละ

กลุ่มของซูลั่วออกเดินทางช้ากว่าจูเสี่ยวเว่ย ทว่ากลับมาถึงสถานที่ทดสอบก่อนเด็กชายจูเสี่ยวเว่ยนานแล้ว พอถึงกลางยามอู่ จูเสี่ยวเว่ยเพิ่งจะมาถึงเชิงเขาในสภาพเหงื่อโซมกาย

ชายวัยกลางคนผู้จัดการทดสอบขวางหน้าเขาไว้ “เลยกำหนดเวลาแล้ว ครั้งหน้ามาใหม่ให้เร็วกว่านี้”

คนอื่นๆ พากันวิจารณ์จูเสี่ยวเว่ย

“เด็กคนนี้วาสนาไม่ดี พลังลมปราณไม่ไหลเวียน สัมผัสไม่พบพลังวิเศษ”

“นั่นสิ ไม่เช่นนั้นด้วยสติปัญญาของเขา หากได้เริ่มฝึกยุทธ์แล้วละก็รับรองว่าต้องเป็นยอดฝีมือไร้เทียมทานแน่”

“ได้ยินว่าวังเว่ยยังครอบครอง *ลำแสงแห่งเว่ยยัง* หากผู้มียุทธ์ชั้นยอดถ่ายทอด *ลำแสงแห่งเว่ยยัง* เข้าสู่ร่างกายของจูเสี่ยวเว่ย ก็ไม่แน่ว่าอาจเปิดจุดพลังลมปราณและอาจฝึกยุทธ์สำเร็จก็เป็นได้”

“แต่ว่า *ลำแสงแห่งเว่ยยัง* เป็นสมบัติล้ำค่าของวังเว่ยยัง มีหรือจะแบ่งปันให้คนนอกอย่างจูเสี่ยวเว่ย?”

“ฉะนั้นเขาจึงต้องทดสอบเข้าวังเว่ยยัง และกลายเป็นศิษย์ในที่วังเว่ยยังหมายตา ถึงจะมีโอกาสอย่างนั้นสิ?”

ใครๆ ก็รู้กันดีว่าโอกาสนี้เป็นไปได้ยากขนาดไหน เรียกว่าเป็นภารกิจที่ไม่มีทางสำเร็จก็ว่าได้

ชายวัยกลางคนฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของชาวเมืองแล้วรู้สึกลำบากใจขึ้นมา สุดท้ายก็เดินไปหยุดข้างโม่อวิ๋นฉิง ก่อนกระซิบกับนางสองสามประโยค ทว่าโม่อวิ๋นฉิงกลับปรายตามองเขาอย่างเย็นชา

“พลังลมปราณไม่ไหลเวียน? พลังลมปราณไม่ไหลเวียนยังจะมาเข้าร่วมการทดสอบอะไรอีก วังเว่ยยังจะรับศิษย์ที่พลังลมปราณไม่ไหลเวียนได้หรือไรกัน อาจารย์โม่ สมองของเจ้ามีปัญหาหรือไร!”

โม่อวิ๋นฉิงยังคงเอ่ยวาจาไม่ไว้หน้าผู้อื่นเช่นเคย นางไม่ให้เกียรติชายวัยกลางคนผู้นั้นเลยแม้แต่นิด

ซูลั่วมองโม่อวิ๋นฉิงที่เป็นแบบนี้แล้วหลุดหัวเราะออกมา แม้จะผ่านไปหลายร้อยปีแล้ว ทว่าคุณหนูใหญ่แห่งวังเว่ยยังผู้นี้ก็ยังไม่มีสมองเหมือนเดิม

“เจ้าหัวเราะอะไร!” ท่ามกลางผู้คนที่ขยาดเกรงธิดาเทพแห่งวังเว่ยยัง ซูลั่วกลับหัวเราะออกมา ซ้ำยังหัวเราะลั่นอย่างไม่หวาดกลัวอะไร เพราะเหตุนี้

นางจึงตกเป็นเป้าสายตาของโม่อวิ๋นฉิงอย่างรวดเร็ว

ขณะที่โม่อวิ๋นฉิงมองเห็นซูลั่ว

โครม!

ทันใดนั้น... ธิดาเทพแห่งเมืองโม่เฉิงที่ผู้คนยกย่องนับถือก็พลิกหงายหลังไปพร้อมกับเก้าอี้

น่ากลัวเหลือเกิน... นางมองเห็นใครกัน คนที่นางมองเห็น... เขาผู้นั้นกับหญิงผู้นั้น? เป็นไปได้อย่างไรกัน!

โม่อวิ๋นฉิงลุกพรวดขึ้นมาจ้องซูลั่วเขม็ง "เป็นเจ้า?!"

ซูลั่วเลียนแบบหนานกงหลิวอวิ๋น นางไพล่สองมือไปข้างหลังพลางเลิกคิ้วให้โม่อวิ๋นฉิง "โม่อวิ๋นฉิง ไม่พบกันนาน"

"เจ้า... เจ้าไปจากจักรวรรดิปี้ลั่วแล้วไม่ใช่หรือไร" โม่อวิ๋นฉิงมองซูลั่วด้วยสายตาประหนึ่งมองภูตผีปีศาจ "คนที่จากไปแล้วจะกลับมาได้หรือ!" เรื่องนี้ผิดไปจากความรู้ความเข้าใจพื้นฐานของนางอย่างสิ้นเชิง ไหนบอกว่าหากเดินทางออกจากจักรวรรดิปี้ลั่วไปแล้ว ก็จะไม่มีทางได้กลับมาอีกไม่ใช่หรือไร

อันที่จริง... หากเป็นผู้อื่นย่อมไม่สามารถเดินทางกลับมาได้ ทว่าซูลั่วมีสถานะพิเศษ ซ้ำนางยังมีเป้าหมายคือการฝึกประสบการณ์ 'หวนคืนปณิธาน' ฉะนั้นนางจึงเดินทางกลับมาได้

"ซูลั่ว เจ้ารู้หรือไม่..." โม่อวิ๋นฉิงชี้ไปที่ซูลั่วแล้วทันใดนั้นก็หัวเราะเยือก

ซูลั่วมองโม่อวิ๋นฉิงด้วยแววตาเรียบเฉย และดูว่าอีกฝ่ายคิดจะพูดอะไรกันแน่ ทว่าผิดไปจากที่ซูลั่วคะเนไว้ก็คือ...

จู่ๆ โม่อวิ๋นฉิงก็แค่นหัวเราะ ก่อนหันไปเอ่ยกับจูเสี่ยวเว่ย "เจ้าพลังลมปราณไม่ไหลเวียน ชาตินี้ไม่มีวันฝึกยุทธ์ได้ เจ้าก็เป็นเพียงคนไร้ค่า!"

จูเสี่ยวเว่ยเหลือบตาขึ้นมอง สายตาเย็นเยือกจับนิ่งไปที่โม่อวิ๋นฉิง ดวงตาคู่นั้นวับวาว กระจ่างใส และเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นที่น้อยนักจะพบเห็นได้ในเด็กน้อย

โม่อวิ๋นฉิงถูกเขาจ้องเสียจนรู้สึกเย็นที่แผ่นหลัง ก็แค่คนไม่เอาถ่านคน

หนึ่งไม่ใช่หรือไร ไฉนถึงได้รู้สึกเช่นนี้ หรือว่าเจ้าเด็กน้อยผู้นี้จะสร้างปาฏิหาริย์ได้?

โม่อวิ๋นฉิงหรี่ตามองซูลั่ว แล้วจู่ๆ ก็คิดว่า... เด็กคนนี้คงไม่ถูกซูลั่วชิงตัวไปหรอกกระมัง? ด้วยเหตุนี้นางจึงชิงถามจูเสี่ยวเว่ยต่อหน้าซูลั่ว “เจ้าอยากเข้าวังเว่ยยัง?”

“ข้าอยากฝึกยุทธ์ขอรับ” ใบหน้าเล็กเกลี้ยงเกลาปานหยกสลักของจูเสี่ยวเว่ยขมึงเกลียว ริมฝีปากเม้มเข้าหากันเป็นเส้นตรง

โม่อวิ๋นฉิงปรายตามองซูลั่วแวบหนึ่ง ก่อนเอ่ยกับจูเสี่ยวเว่ย “เจ้าอยากฝึกยุทธ์ ถ้าเช่นนั้นก็ต้องดูว่าเจ้าจะเหลือชีวิตไปฝึกยุทธ์หรือไม่ ในเมื่อเจ้าอยากลอง ข้าก็จะให้โอกาสเจ้าสักครั้ง ไปสิ!”

ขั้นบันไดที่ทอดตัวยาวขึ้นสู่ยอดเขามิใช่ขั้นบันไดธรรมดาทั่วไป แต่เป็นขั้นบันไดที่มีการจัดวางค่ายกลเอาไว้ ยิ่งสูงขึ้นไปเท่าไร อุปสรรคก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น และต้องใช้พลังวิเศษต้านทานมากขึ้นเรื่อยๆ สำหรับจูเสี่ยวเว่ยที่มีร่างกายแข็งแกร่ง ทว่าพลังวิเศษเป็นศูนย์แล้ว เรื่องนี้เป็นภารกิจที่ไม่มีวันสำเร็จได้เลย

เด็กชายหญิงหลายคนที่ออกตัวนำไปก่อนหน้านี้เริ่มทยอยกันยอมแพ้แล้ว หลายคนลงจากเขามาอย่างเงียบๆ คนที่หมดสติก็ถูกศิษย์วังเว่ยยังหามลงมา คนที่ยังไหวก็ยืนหยัดต่อไป

ผู้ที่นำอยู่ด้านหน้าสุดของกลุ่มเป็นเด็กหนุ่มวัยราวสิบสามปี กล่าวกันว่าเป็นบุตรชายของเจ้าเมืองโม่เฉิง

ชาวเมืองที่มาดูการทดสอบต่างออกปากเกลี้ยกล่อมจูเสี่ยวเว่ยที่ไร้พลังวิเศษรายนี้ด้วยความจนใจ ทว่าเด็กชายกลับกวาดตามองไปรอบๆ อย่างมุ่งมั่น หลังจากนั้นก็ก้าวเท้าออกไปเป็นก้าวแรก

ฝีเท้าของจูเสี่ยวเว่ยไม่เร็วนัก ทว่าก็มั่นคงอย่างมาก เป็นไปตามคาด หลังจากขึ้นบันไดไปได้หนึ่งร้อยขั้น ความเร็วของจูเสี่ยวเว่ยก็ช้าลงอย่างเห็นได้ชัด เห็นได้ว่ากินแรงเป็นอย่างยิ่ง หยาดเหงื่อชุ่มโชกเสื้อของเขา ดูราวกับคนที่

เพิ่งขึ้นมาจากน้ำ แต่ละก้าวย่างที่เหยียบลงบนพื้นดินปรากฏคราบน้ำเป็นดวง

หากมีพลังวิเศษในกายย่อมไม่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ทว่าจูเสี่ยวเว่ยไม่มีพลังวิเศษติดกายเลยสักเศษเสี้ยวเดียว เวลานี้เด็กหนุ่มสิ้นหวังจนอยากจะร่ำไห้ออกมา

จูเสี่ยวเว่ยอดนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตไม่ได้ เปลวเพลิงที่ลุกโชน กริชคมปลาบที่แทงทะลุหัวใจมารดา เลือดที่กระเซ็นออกมาในยามกระชากกริชออก ตัวเขาที่หลบซ่อนอยู่ในตู้และมองภาพเหตุการณ์เบื้องหน้าด้วยดวงตาเบิกโพลง ทว่ากลับกรีดร้องไม่ออกเลยแม้แต่คำเดียว แล้วไหนจะคนในสกุลที่ถูกสังหารในคราเดียว...

สวรรค์ลิขิตให้เขาเป็นคนสามัญที่ไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ ทว่าเขาแบกความแค้นใหญ่หลวงเอาไว้บนบ่า เขาจะเป็นเพียงคนไม่เอาถ่านได้อย่างไรกัน!

จะพ่ายแพ้ไม่ได้เด็ดขาด!

พลังลมปราณไม่ไหลเวียน... ถ้าเช่นนั้นก็จะใช้ความแข็งแกร่งฝ่าฟันไปให้ได้!

ต่อให้ร่างกายต้องแหลกลาญ ทว่าก็ต้องผ่านไปให้ได้!

จูเสี่ยวเว่ยตั้งปณิธานเอาไว้ในใจ เขากำหมัด ก่อนกัดริมฝีปากล่างอย่างแรง หยดเลือดไหลลงมาตามมุมปากของเขา ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันทำให้เขาได้สติคืนมาเล็กน้อย

อดทน อดทน อดทน! จูเสี่ยวเว่ยลากเท้าขึ้นบันไดไปทีละขั้นอย่างช้าๆ ด้วยความแน่วแน่ แผ่นหลังผอมบางนั้นดูประหนึ่งต้นสนขนาดเล็กที่ให้ความรู้สึกแข็งแกร่งยากจะหักโค่น ทั้งยังชวนให้เกิดความประทับใจขึ้นลึกๆ

ผู้ชมที่อยู่ด้านล่างต่างเฝ้ารอให้ปาฏิหาริย์บังเกิด

ยิ่งล่วงเลยไปนานเท่าไร จูเสี่ยวเว่ยก็ยิ่งช้าลงเท่านั้น จนกระทั่งภายหลัง... ทุกครั้งที่ย่างก้าว ร่างกายของเขาก็โงนเงนอย่างหนัก ราวกับพร้อมจะหมดลมหายใจลงได้ทุกเมื่อ

สายตาแทบจะทุกคู่จับนิ่งมายังร่างของเด็กชายจูเสี่ยวเว่ย ทุกครั้งที่เขา

หยุดลงก็ทำเอาหัวใจของทุกคนกระเด็นกระดอนขึ้นมาอยู่ที่ลำคอ

ตอนแรกจูเสี่ยวเว่ยเพียงแค่ทิ้งคราบหยาดเหงื่อเอาไว้บนพื้นเท่านั้น ทว่าบัดนี้พื้นรองเท้าของเขาเป็นรูโหว่จากขั้นบันไดที่ร้อนระอุ ฝ่าเท้าทั้งสองข้างของเขาจึงสัมผัสกับพื้นดินร้อนผ่าวนั้นโดยตรง

ซ่า...

เสียงดังขึ้นต่อเนื่อง ก่อนตามมาด้วยควันสีดำลอยคลุ้ง รอยเท้าฉ่ำเลือดเหล่านั้นดูน่าตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก

ขณะนี้สายตาของหลายคนอดจับจ้องไปที่โม่อวิ๋นฉิงไม่ได้ แค่พิจารณาจากปณิธานของเด็กคนนี้ วังเว่ยยังจะไม่อนุโลมให้สักครั้งเลยหรือไร

โม่อวิ๋นฉิงหัวเราะเยือก ก่อนเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา “คนไร้ค่าก็คือคนไร้ค่า ไม่รู้จักอยู่เฝ้าเรือน แต่กลับออกมาเพ่นพ่านให้ขายขี้หน้าเสียเปล่า น่าชิงชังชะมัด!”

น้ำเสียงของโม่อวิ๋นฉิงดังกังวาน จูเสี่ยวเว่ยที่ได้ยินคำพูดประโยคนี้กำหมัดข้างลำตัวแน่น จนกระทั่งหยดเลือดซึมออกมาจากฝ่ามือ

โม่อวิ๋นฉิงมองซูลั่วด้วยแววตาท้าทาย “ผ่านไปเพียงไม่กี่ร้อยปี เจ้ากลับขี้ขลาดตาขาวมากขึ้นทุกทีๆ น่าขันชะมัด”

ซูลั่วไม่ได้มองโม่อวิ๋นฉิง ทำราวกับว่าไม่ได้ยินวาจาของอีกฝ่ายอย่างไรอย่างนั้น... อันที่จริงก็เป็นแบบนั้นจริงๆ เพราะเมื่อครู่ตอนที่นางมองแผ่นหลังของจูเสี่ยวเว่ย ภาพคนใกล้ชิดในจักรวรรดิปี้ลั่วก็ผุดวาบขึ้นในความทรงจำอย่างต่อเนื่อง สมองของนางกำลังครุ่นคิดไม่หยุด และก็กำลังจะได้คำตอบอยู่รอมร่อแล้ว

โม่อวิ๋นฉิงเห็นซูลั่วไม่ไยดีนาง เจ้าตัวที่ถูกเมินเฉยก็โกรธขึ้งอย่างมาก นางตบโต๊ะเต็มแรง “ซูลั่ว! เจ้า... ข้ากำลังพูดกับเจ้าอยู่นะ เจ้าเมินข้าหรือไร!”

เสียงปะทะหนักหน่วง โต๊ะไม้แทบจะแหลกละเอียด ก่อนซูลั่วจะสะดุ้งตื่นจากห้วงภวังค์ความทรงจำในที่สุด

ซูลั่วถลึงตาใส่โม่อวิ๋นฉิงอย่างไม่สบอารมณ์ อีกนิดนางก็จะนึกออกแล้ว

แท้ๆ!

"เจ้าพูดอะไร" ซูลั่วจ้องโม่อวิ๋นฉิงด้วยสีหน้าไม่เป็นมิตร

"เจ้าเอาแต่จ้องมองจูเสี่ยวเว่ย หรือว่าถึงตอนนี้ก็ยังเชื่อมั่นว่าเขาจะปีนไปถึงยอดเขาได้" โม่อวิ๋นฉิงยิ้มเยือก

"แน่อยู่แล้ว" ซูลั่วตอบอย่างไม่ลังเล

ทว่าชาวเมืองกลับพากันมองซูลั่วอย่างจนคำพูด ปีนไปถึงยอดเขา? นี่เพิ่งจะผ่านมาไม่กี่ร้อยขั้นเท่านั้น จูเสี่ยวเว่ยก็มีสภาพราวกับคนใกล้ตายแล้ว เขาจะปีนบันไดกว่าหมื่นขั้นเหล่านั้นได้หรือ ล้อเล่นอะไรกัน

โม่อวิ๋นฉิงพลอยหัวเราะตามไปด้วย "หากเขาปีนไปถึงยอดเขาได้ ข้า... โม่อวิ๋นฉิงจะกินโต๊ะตัวนี้ลงท้อง! แต่ถ้าเจ้าแพ้ ทิ้งบุรุษข้างกายเจ้าไว้ที่นี่เสีย!"

ซูลั่วหัวเราะเยือก "เจ้าเขลาหรือไร"

"อะไร"

"ถึงข้าจะชนะแน่ๆ แต่เรื่องอะไรต้องเดิมพันกับเจ้าด้วย" ซูลั่วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาดูแคลน

"เจ้า..."

จังหวะนี้เอง จู่ๆ ร่างของจูเสี่ยวเว่ยก็โงนเงนไปมา ก่อนเด็กชายผู้น่าเวทนาจะลอยละลิ่วลงมาด้านล่างประหนึ่งว่าวที่ถูกตัดสายป่าน

ร่างกายของเขากำลังจะปะทะกับพื้นดินเชิงเขาอย่างเต็มแรง!

ขณะที่ทุกคนคิดว่าจูเสี่ยวเว่ยจะต้องกระแทกลงกับพื้น และอยู่ในสภาพสาหัสปางตายนั้น จู่ๆ ซูลั่วก็ลงมือ! นางดีดปลายนิ้วข้างหนึ่งขึ้นกลางอากาศ ตอนที่ร่างของจูเสี่ยวเว่ยอยู่ห่างจากพื้นราวหนึ่งเมตร ตัวเขาก็ชะงักค้างอยู่ในท่าเดิม

ไม่เพียงแต่จูเสี่ยวเว่ยเท่านั้นที่แข็งค้างกลางอากาศ ดูเหมือนว่า ณ ที่นี้จะมีเพียงซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นสองคนเท่านั้นที่ยังเคลื่อนไหวเป็นปกติดังเดิม

เวลานี้บรรดาชาวเมืองที่อยู่ในอาการแข็งทื่อต่างพากันมองมายังซูลั่ว

ด้วยแววตายกย่องนับถือประหนึ่งมองเทพเจ้า โม่อวิ๋นฉิงซึ่งเป็นหนึ่งในนั้นเผยสีหน้าซับซ้อนว้าวุ่นใจออกมา เดิมนางคิดว่าในระยะเวลาเพียงไม่กี่ร้อยปีนี้ ต่อให้พลังยุทธ์ของซูลั่วจะก้าวหน้าขึ้น ทว่าก็คงไม่ร้ายกาจไปมากกว่าเดิมสักเท่าไร จนกระทั่งยามนี้นางถึงได้ตระหนักแล้วว่าอะไรคือ 'แตกต่างราวฟ้ากับเหว'...

ซูลั่วขยับมือแผ่วเบา ร่างของจูเสี่ยวเว่ยก็ลอยละลิ่วมาอยู่ในมือของนาง

สภาพย่ำแย่ในตอนนี้ของจูเสี่ยวเว่ยแทบไม่อาจหาคำใดมาพรรณนาได้เลย ทว่าสิ่งที่หาได้ยากยิ่งก็คือ แววตาของเขายังคงกระจ่างใสจนมองเห็นถึงก้นบึ้ง ดวงตาดำขลับคู่นั้นฉายความมุ่งมั่นและยืนหยัดออกมา

จู่ๆ ซูลั่วก็ถามขึ้น "เพราะอะไรเจ้าถึงต้องฝึกยุทธ์ให้ได้"

"หนี้แค้นบัญชีเลือด ไร้ทางเลือกขอรับ!"

"ต้องฝึกยุทธ์ให้ได้?"

"ขอรับ!"

"แม้จะต้องตายก็ตาม?"

"ขอรับ!"

"ดี" ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว ก่อนเอ่ยกับอีกฝ่าย "นั่งขัดสมาธิเสีย อย่าให้มีสิ่งใดรบกวนจิตใจ ทำได้หรือไม่"

จูเสี่ยวเว่ยมองหญิงโฉมงามที่อยู่เบื้องหน้าด้วยความฉงน เขารู้สึกว่ารูปลักษณ์ของนางคุ้นตานัก เหมือนจะเคยพบเห็นที่ใดมาก่อน จู่ๆ เจ้าตัวก็โพล่งออกมา

"ข้าเคยเห็นท่าน"

"เมื่อใด ที่ไหน" ซูลั่วถามด้วยความฉงน

"จำไม่ได้ขอรับ..." จูเสี่ยวเว่ยก้มหน้าลงต่ำด้วยความหดหู่

ซูลั่วมองศีรษะของเด็กน้อยแล้วเอ่ยกลั้วหัวเราะ "ถ้าเช่นนั้นก็รอให้ข้านึกออกแล้วกัน"

ในเวลานี้เด็กน้อยจมอยู่ในภวังค์อันเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ ผู้ที่สามารถปิดกั้นการรับรู้ อารมณ์ความรู้สึกและความนึกคิดต่างๆ ได้อย่าง

รวดเร็วเช่นนี้ ในความทรงจำของซูลั่ว แม้แต่ผู้มียุทธ์ในดินแดนแห่งจิตบางคนก็ยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ ทว่าเด็กน้อยตรงหน้า...

ผู้ที่เปิดจุดลมปราณทั่วร่างกายได้ทั้งหมดย่อมนับว่าเป็นคนเปี่ยมพรสวรรค์ แต่สำหรับคนที่พลังลมปราณไม่ไหลเวียนก็ไม่ต่างอันใดกับคนไร้ค่า!

เมื่อครู่ตอนที่ซูลั่วสำรวจร่างกายเด็กน้อยผู้น่าเวทนาคนนี้ นางก็พบว่าพลังลมปราณในร่างกายของเขาไม่ไหลเวียนเลยแม้แต่จุดเดียว ซ้ำยังไม่ใช่เพราะถูกสกัดกั้น แต่เป็นเพราะจุดลมปราณปิดตายมาแต่กำเนิด! ซูลั่วโคลงศีรษะพลางยิ้มเผื่อน หากเด็กคนนี้ไม่เจอนาง เกรงว่าชาตินี้คงไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ตลอดชีวิตเป็นแน่

กล่องเข็มเทวะเงาลี้ลับปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือของซูลั่ว หากจะเปิดจุดลมปราณก็ต้องใช้เข็มเทวะเงาลี้ลับ เข็มทั่วไปไม่อาจรักษาอาการนี้ได้ ซูลั่วโบกมือ เสื้อผ้าขาดวิ่นประหนึ่งผ้าขี้ริ้วเก่าๆ ของเด็กชายก็หลุดออก เผยให้เห็นร่างกายเล็กๆ ที่แดงก่ำเพราะความร้อนผ่าวก่อนหน้านี้

จะทำสิ่งใดกัน ทุกคนมองจูเสี่ยวเว่ยสลับกับซูลั่ว

โม่อวิ๋นฉิงที่จ้องมองซูลั่วด้วยแววตาฉงนโพล่งถามออกมา “ซูลั่ว เจ้าทำอะไรอยู่!”

เดิมโม่อวิ๋นฉิงคิดว่าซูลั่วจะแสร้งเมินเฉยนางเหมือนก่อนหน้า ใครจะคิดว่าซูลั่วกลับตอบนางเสียงเรียบ “เปิดจุดลมปราณ”

คืออะไรกัน ทุกคนฟังไม่เข้าใจ อะไรคือเปิดจุดลมปราณ ทว่าพอเห็นกล่องเข็มทองในมือซูลั่ว พวกเขาก็กระจ่างทันที แม่นางโฉมงามผู้นี้คงไม่ได้คิดจะฝังเข็มลงบนร่างจูเสี่ยวเว่ยเพื่อเปิดจุดลมปราณหรอกกระมัง?

ตอนที่โม่อวิ๋นฉิงเอ่ยถามคำถามนี้กับซูลั่ว หญิงสาวก็พยักหน้ารับง่ายๆ “ใช่ ใช้เข็มเปิดจุดลมปราณน่ะสิ ไม่เช่นนั้นยังจะมีวิธีอื่นอีกหรือไร”

ทุกคนมองซูลั่วด้วยสายตาประหนึ่งมองหญิงวิปลาส ต่างก็จนคำพูดกันไปหมด มีบางคนรีบออกปากยับยั้งนางด้วยความหวังดี

"แม่นาง ไม่ได้นะ อย่าทำเป็นอันขาด!"

"จุดลมปราณเป็นพื้นฐานสุขภาพของมนุษย์ หากจุดลมปราณถูกทำลายเสียหาย ชีวิตนี้ทั้งชีวิตของจูเสี่ยวเว่ยก็จะพังพินาศด้วยน้ำมือของเจ้า"

"นั่นสิๆ แม่นาง เจ้าปล่อยจูเสี่ยวเว่ยไปเถิด เขาพลังลมปราณไม่ไหลเวียน เท่านี้ก็น่าเวทนามากแล้ว..."

ซูลั่วมองกลุ่มชาวเมืองที่พยายามโน้มน้าวเกลี้ยกล่อมนางตรงหน้าอย่างจนใจ ในใจก็คิดว่า 'หากไม่ช่วยเหลือจูเสี่ยวเว่ย เช่นนี้ถึงจะเรียกว่าน่าเวทนาของแท้'

แต่ถึงกระนั้นซูลั่วก็ยังเคารพการตัดสินใจของจูเสี่ยวเว่ย ดังนั้นก่อนที่จะลงมือฝังเข็ม นางจึงถามเขา "เจ้าว่าอย่างไร"

จูเสี่ยวเว่ยไม่ได้พูดคำใด เขาเพียงแต่พยักหน้ารับเท่านั้น นอกจากหนานกงหลิวอวิ๋นกับซูลั่วแล้ว ท่ามกลางผู้คนมากมาย ณ ที่นี้ จูเสี่ยวเว่ยก็นับได้ว่าเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องลำดับสาม ซูลั่วจึงไม่ได้สนใจเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของคนอื่นอีก นางลงมือฝังเข็มเทวะเงาลี้ลับลงบนร่างของจูเสี่ยวเว่ยทันที

ไม่ถึงสองวินาที ตำแหน่งลมปราณทั้งเจ็ดสิบสองแห่งตามร่างจูเสี่ยวเว่ยก็เต็มไปด้วยเข็มเทวะเงาลี้ลับ!

ในตอนนี้เอง จูเสี่ยวเว่ยก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ดวงตาดำขลับที่วับวาวคู่นั้นฉายแววฉงนเล็กน้อย หลังจากมึนงงอยู่ครู่ ก็แปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกตกตะลึงพรึงเพริด เขาเหลือบตาขึ้นมองซูลั่ว

"ท่าน..."

โชคดีมาเยือนอย่างรวดเร็ว เร็วเสียจนเด็กน้อยตั้งตัวไม่ทัน เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าจุดลมปราณในกายที่เคยหนักอึ้งราวกับก้อนหิน มาบัดนี้กลับมีไอร้อนเบาบางกำลังไหลเวียนขึ้นอย่างช้าๆ เลือดลมและพลังลมปราณในร่างกายแตกต่างจากก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง พลังลมปราณไหลเวียนไปทั่วร่างประหนึ่งบุกเบิกเส้นทางใหม่ได้อย่างไรอย่างนั้น!

ซูลั่วลูบศีรษะเด็กน้อย “ไหลเวียนแล้ว?”

จูเสี่ยวเว่ยพยักหน้าโดยไม่รู้ตัว “ไหลเวียนแล้วขอรับ”

“ถ้าเช่นนั้นให้พวกเราดูทีว่าเจ้าครอบครองพลังธาตุใดบ้าง” ซูลั่วยิ้มบาง พลางหยิบผลึกแก้วลูกหนึ่งออกมาวางเบื้องหน้าจูเสี่ยวเว่ย “ทาบมือของเจ้าเสีย”

“ขอรับ” จูเสี่ยวเว่ยมองซูลั่วอีกครั้ง สีหน้าของเขาทั้งคาดหวัง กระสับ-กระส่าย และระคนว้าวุ่นในเวลาเดียวกัน

ฝ่ามือทั้งสองข้างค่อยๆ ทาบลงบนผลึกแก้ว ทว่าผลึกแก้วลูกนั้นกลับไร้ซึ่งความเปลี่ยนแปลงใดๆ ราวกับสัมผัสไม่ถึงไอวิเศษอย่างไรอย่างนั้น สองมือเล็กๆ ของจูเสี่ยวเว่ยสั่นเทา ขณะที่ใบหน้าก็ขาวซีดยิ่งกว่าเก่า

ซูลั่วมองจูเสี่ยวเว่ยอย่างขัดใจ “กุมผลึกแก้วเอาไว้ให้มั่น หลับตาลง ตั้งสมาธิให้แน่วแน่ ถ่ายทอดไอความร้อนจากจุดลมปราณไปยังฝ่ามือทั้งสอง ช้าๆ ไม่ต้องรีบร้อน”

แค่มองซูลั่วก็รู้ว่าจูเสี่ยวเว่ยเป็นเด็กมากพรสวรรค์ที่หาได้ยากยิ่งคนหนึ่ง มีหรือที่เขาจะเป็นคนไม่เอาถ่านที่ไร้พลังธาตุใดๆ ติดกายเลย? เพียงแต่เพิ่งเปิดจุดลมปราณในกายได้ เขายังไม่รู้ว่าจะควบคุมพลังลมปราณและไอวิเศษอย่างไรก็เท่านั้น

เป็นไปตามคาด หลังได้รับคำชี้แนะจากซูลั่ว จูเสี่ยวเว่ยก็ถ่ายทอดไอร้อนในกายออกมาระลอกหนึ่งอย่างรวดเร็ว

พึ่บ!

ผลึกแก้วปรากฏพลังธาตุสีเหลือง สีฟ้า และสีแดง จูเสี่ยวเว่ยครอบครองพลังธาตุถึงสามธาตุด้วยกัน ซ้ำยังเป็นพลังธาตุชั้นสูงทั้งหมดด้วย!

เด็กน้อยที่ถูกสวรรค์ลิขิตให้เป็นคนไร้พลังยุทธ์ จู่ๆ ก็เปิดจุดลมปราณได้ทั้งร่าง ซ้ำยังเป็นผู้ครอบครองสามพลังธาตุ? ในระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่นาทีคนไม่เอาถ่านกลับกลายเป็นผู้เปี่ยมพรสวรรค์เหนือชั้น? โลกนี้กลับตาลปัตรเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเสียจนทุกคนตั้งตัวไม่ทัน

ในตอนนี้เอง จูเสี่ยวเว่ยก็ผุดลุกขึ้นมาทันที จากนั้นก็วิ่งตึกๆ แล้วมุ่งหน้าขึ้นสู่ยอดเขาวังเว่ยยัง! จูเสี่ยวเว่ยเร่งฝีเท้าไม่หยุด แม้จะไต่ระดับความสูงขึ้นไปเรื่อยๆ แต่ฝีเท้ากลับมั่นคงประหนึ่งเดินบนพื้นราบ ดูแตกต่างไปจากก่อนหน้านี้ราวกับเป็นคนละคน

ห้าพันก้าว...

แปดพันก้าว...

เก้าพันก้าว...

หนึ่งหมื่นก้าว ขึ้นสู่ยอดเขา!

จูเสี่ยวเว่ยเร่งความเร็วจนกระทั่งเหนือกว่าบุตรชายของเจ้าเมือง และขึ้นไปสู่ยอดเขาได้เป็นคนแรก!

โม่เสี่ยวหยวน... บุตรชายเจ้าเมืองที่อยู่ห่างจากยอดเขาเพียงแค่ก้าวเดียวยืนตะลึงอยู่กับที่... ท่านผู้เฒ่าวังเว่ยยังที่ทำหน้าที่จับเวลาอยู่บนยอดเขาก็อึ้งงันไปเช่นกัน...

ท่านผู้เฒ่าวังเว่ยยังได้สติคืนมา ตอนที่กำลังจะร้องขานนามออกมา จูเสี่ยวเว่ยกลับหมุนตัวแล้วทะยานกายลงจากยอดเขา เคลื่อนไหวปราดเปรียวเสียจนท่านผู้เฒ่าวังเว่ยยังคว้าตัวไม่ทัน

ตึก ตึก ตึก!

แค่พริบตาเดียวจูเสี่ยวเว่ยก็มาหยุดลงตรงหน้าซูลั่ว ใบหน้าเล็กๆ แดงเรื่อเพราะความตื่นเต้น ดวงตาดำขลับกระจ่างใสวับวาว เขามองซูลั่วด้วยสีหน้ายินดีและซาบซึ้งในบุญคุณ

“ดีมาก” ซูลั่วลูบศีรษะจูเสี่ยวเว่ย “ไปเถิด”

“ขอรับ!” จูเสี่ยวเว่ยพยักหน้าหนักๆ แล้วยอมให้ซูลั่วจับจูงมือเดินไป

“หยุด!” เสียงสตรีคุ้นหูดังขึ้นด้านหลังของทั้งคู่ คนผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นโม่อวิ๋นฉิงนั่นเอง โม่อวิ๋นฉิงขวางทางซูลั่วไว้แล้วหัวเราะเยือก “เจ้าไปได้ แต่ศิษย์วังเว่ยยังต้องอยู่ที่นี่!”

“ศิษย์วังเว่ยยัง?” ซูลั่วทวนคำพูดประโยคนี้ด้วยน้ำเสียงสนใจใคร่รู้

อีกครั้ง

โม่อวิ๋นฉิงแค่นเสียง “เขาปีนไปถึงยอดเขาเป็นคนแรก ทุกคนก็เห็น หรือว่าไม่จริง? ตอนนี้ข้าขอประกาศว่า จูเสี่ยวเว่ยคือศิษย์ที่วังเว่ยยังรับเข้าใหม่ในครั้งนี้”

หลังจากประกาศจบ โม่อวิ๋นฉิงก็ยื่นมือไปคว้าตัวจูเสี่ยวเว่ยเตรียมลากเขาไปด้วย

ตลกหรือไร เปิดพลังลมปราณได้ทั่วร่าง ซ้ำยังครอบครองพลังธาตุสามธาตุ เด็กที่เปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์เช่นนี้ ใครไม่ต้องการก็โง่เขลาเต็มทีแล้ว นี่เป็นเมล็ดพันธุ์ที่ขั้วอำนาจใหญ่ทุกสกุลสบถสาบานว่าต้องแย่งชิงมาให้ได้!

ทว่าฝ่ามือของโม่อวิ๋นฉิงกลับสัมผัสไม่ถึงตัวจูเสี่ยวเว่ย เพราะไม่รู้ว่าเจ้าแมวดำตัวเล็กโผล่มาจากที่ใด มันตวัดกรงเล็บเข้าโจมตีใส่โม่อวิ๋นฉิงไปที!

“โอ๊ย!” โม่อวิ๋นฉิงกรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

ซูลั่วปรายตามองโม่อวิ๋นฉิงด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“เด็กๆ ล้อมพวกเขาเอาไว้! ไม่มีคำสั่งของข้า ใครก็ห้ามไปทั้งนั้น!” โม่อวิ๋นฉิงที่เกิดโทสะขึ้นมาชี้หน้าซูลั่ว “คิดจะพาศิษย์วังเว่ยยังของเราไป ช่างบังอาจนัก!”

เวลานี้โม่อวิ๋นฉิงเรียกจูเสี่ยวเว่ยว่าเป็น ‘ศิษย์วังเว่ยยัง’ อย่างเต็มปากเต็มคำ แต่ดูเหมือนนางจะลืมไปแล้วว่า เมื่อไม่นานมานี้ นางยังเอ่ยวาจารังเกียจเดียดฉันท์จูเสี่ยวเว่ยไม่ขาด ทั้งยังบริภาษใส่เขาว่าเป็น ‘คนไม่เอาถ่าน’

“ศิษย์วังเว่ยยัง? จูเสี่ยวเว่ย เจ้าเป็นศิษย์วังเว่ยยัง?” ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว ก่อนก้มศีรษะถามเด็กน้อย

ใบหน้าเล็กๆ ของจูเสี่ยวเว่ยขมึงเกลียว ริมฝีปากซีดเม้มเป็นเส้นตรง เขาโคลงศีรษะด้วยท่าทีจริงจัง “ไม่ใช่! ข้าไม่ใช่ศิษย์วังเว่ยยัง!”

“โกหก!” โม่อวิ๋นฉิงเดือดดาล “เจ้าเป็นคนแรกที่ปีนถึงยอดเขา เจ้าไม่ใช่ศิษย์วังเว่ยยังของข้า ถ้าเช่นนั้นเจ้าเป็นศิษย์ของใคร”

จูเสี่ยวเว่ยหรี่ตามองโม่อวิ๋นฉิง “เดิมคิดว่าวังเว่ยยังมีสถานะสูงศักดิ์

พลังยุทธ์เหนือชั้นกว่าผู้มียุทธ์ใดทั้งปวง ทว่าดูจากตอนนี้แล้ว... ผิดจากที่คิดอย่างสิ้นเชิง เพราะฉะนั้นข้าขอสละสิทธิ์”

ซูลั่วถามด้วยรอยยิ้มกริ่ม “เจ้ายังไม่ได้เข้าเป็นศิษย์วังเว่ยยัง รู้ได้อย่างไรว่าวังเว่ยยังไม่ได้เป็นอย่างที่คิด”

จูเสี่ยวเว่ยชี้ไปที่โม่อวิ๋นฉิง “นางคือธิดาเทพแห่งวังเว่ยยังมิใช่หรือไร ธิดาเทพแห่งวังเว่ยยังสติสตังไม่ดี คนในวังจะยังปกติได้หรือไรกัน ฉะนั้นข้าขอสละสิทธิ์”

โม่อวิ๋นฉิงโมโหจนแทบเสียสติ ทว่ายังไม่ทันได้ปริปาก ซูลั่วก็พยักหน้าให้จูเสี่ยวเว่ยอย่างชื่นชม จากนั้นก็เอ่ยกับโม่อวิ๋นฉิง

“ได้ยินแล้วหรือไม่ เพราะเจ้า เด็กคนนี้ถึงไม่เข้าวังเว่ยยัง ทั้งหมดเป็นความผิดของเจ้า”

ระหว่างทาง ในที่สุดซูลั่วก็นึกออกว่าจูเสี่ยวเว่ยเป็นทายาทของคนใกล้ชิดรายใด... ลวี่หลัว!

เมื่อครั้งที่นางข้ามภพมายังจักรวรรดิปี้ลั่ว คนแรกที่พบหน้าก็คือลวี่หลัว เวลานั้นนางอาศัยอยู่ในจวนตระกูลซู ทุกคนพากันข่มเหงรังแกนาง มีเพียงสาวใช้นามว่าลวี่หลัวเท่านั้นที่ยืนหยัดอยู่เคียงข้างนาง ภายหลังเมื่อพลังยุทธ์ของนางสูงขึ้น นางก็ออกมาจากจวนตระกูลซู ออกจากเมืองหลวง ออกจากจักรวรรดิปี้ลั่ว... ในความทรงจำของนางดูเหมือนว่าจะลืมเลือนสาวใช้ผู้จงรักภักดีรายนั้นไปแล้วด้วยซ้ำ ทว่าบัดนี้นางกลับได้พบเจอทายาทของลวี่หลัวเข้าโดยบังเอิญ...

ซูลั่วยังไม่ทันได้ทอดถอนใจออกมา จู่ๆ บรรยากาศภายในเมืองโม่เฉิงก็พลันเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ชาวเมืองจำนวนมากหอบหิ้วสัมภาระขึ้นหลัง แล้วมุ่งหน้าไปยังประตูเมืองทิศใต้ด้วยความเร็วสูงสุด

ซูลั่วคว้ามือสตรีสูงวัยรายหนึ่งที่กำลังวิ่งเตลิดสวนทางมา “เกิดอะไรขึ้น”

สตรีสูงวัยตอบด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “มีข่าวมาจากแนวหน้า กองทัพเผ่าพันธุ์มารบุกทลายแนวป้องกันต้นเซียงซือเข้ามาแล้ว คนส่วนใหญ่ในเมือง

เลี่ยนอวี้ล้มตายกันไปหมดแล้ว เผ่าพันธุ์มารมุ่งหน้ามาสามสิบหกเส้นทาง โจมตีสามสิบหกเมือง เมืองโม่เฉิงต้องแตกแน่ แม่นาง เจ้าอย่าฉุดรั้งข้า รีบหนีไปเร็วเข้า!”

เผ่าพันธุ์มาร? แนวป้องกันต้นเซียงซือ? คนส่วนใหญ่ในเมืองเลี่ยนอวี้ล้มตายไปหมด? สามสิบหกเส้นทาง? ซูลั่วมึนงง ก่อนจะยกมือขึ้นเคาะศีรษะหนักๆ นางมัวมาเสียเวลาอยู่ที่เมืองโม่เฉิงแห่งนี้ตั้งนาน หากมุ่งหน้าไปยังเมืองเลี่ยนอวี้แต่ต้นก็คงไม่เกิดเหตุการณ์เลวร้ายเช่นนี้ขึ้นเป็นแน่

“กองทัพเผ่าพันธุ์มารมาถึงแล้ว หนีเร็ว!” เสียงตะโกนสับสนอลหม่านดังขึ้น

เสียงฝีเท้าจำนวนมากพากันมุ่งหน้าไปยังทิศใต้ของเมืองประหนึ่งสายน้ำบ่าที่ไหลหลาก แต่เนื่องจากทั้งคนและรถม้าปรากฏตัวขึ้นในเวลาเดียวกัน ทำให้การสัญจรติดขัดหนาแน่น ยิ่งรีบร้อนก็ยิ่งแออัดเบียดเสียด ทำให้หลายคนต้องติดค้างอยู่กลางเมือง

ด้านหน้าคือชาวเมืองที่กำลังหนีตาย ด้านหลังคือกองทัพเผ่าพันธุ์มารที่บุกประชิดเข้ามา ชาวบ้านชาวเมืองได้แต่คุกเข่าลงกับพื้นอย่างสิ้นหวัง ปากก็ร้องวิงวอนให้สวรรค์ช่วยเปิดทางรอดให้แก่พวกเขา

ในยามที่มนุษย์สิ้นหวังอย่างถึงที่สุด พวกเขาก็ได้แค่เฝ้าหวังให้สวรรค์ประทานนักรบเทวะที่เก่งกาจสักคน มากวาดล้างกองทัพเผ่าพันธุ์มารให้มอดม้วยในฝ่ามือเดียว เพราะชาวบ้านสามัญอย่างพวกเขาไร้กำลังและจนปัญญาจะต่อกรกับเผ่าพันธุ์มารได้ ฉะนั้นสิ่งที่ทำได้ก็คือพยายามวิงวอนให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงเท่านั้น

“ครานั้นมีเทพธิดาซูกับท่านหนานกงผู้รวบรวมจักรวรรดิปี้ลั่ว หากพวกเขายังอยู่ มีหรือที่เผ่าพันธุ์มารจะกำเริบเสิบสานถึงเพียงนี้?”

“นั่นสิ! ในตอนนั้นเป็นพวกเขาทั้งสองที่ขับไล่เผ่าพันธุ์มารกลับไป!”

“แต่... มิใช่ว่าพวกเขาจากจักรวรรดิปี้ลั่วไปแล้วหรือ จะหวนกลับมาได้อย่างไร”

“ขอเพียงปณิธานของพวกเราแข็งแกร่งมากพอ ขอเพียงพวกเราจริงใจพอ ข้าเชื่อว่าเทพธิดาซูกับท่านหนานกงต้องสัมผัสได้ พวกท่านต้องสำแดงฤทธิ์เดชอย่างแน่นอน!”

ซูลั่วฟังบทสนทนาของชาวเมืองเหล่านั้นแล้วถึงกับพูดอะไรไม่ออก ขณะที่สีหน้าของหนานกงหลิวอวิ๋นฉายแววครุ่นคิดบางอย่าง เพราะจู่ๆ เขาก็ตระหนักได้ว่า... ดูเหมือนความทรงจำบางอย่างจะกลับคืนมาในห้วงความคิด...